

Ga en nodig iedereen uit voor het bruiloftsfeest
(vgl. Mt 22,9)

Meditaties over de Bijbellezingen
van de heilige Mis voor de
Missiemaand (oktober) 2024

Op verzoek van de Pauselijke Missionaire Unie hebben meegewerkt aan het schrijven van deze meditaties:

- voor de zondagen: pater Yoland Ouellet, o.m.i., PMS Nationaal Directeur, Franstalig Canada
- voor weekdays: 1-14 oktober: pater Karl Wallner, PMS Nationaal Directeur, Oostenrijk

15 en 23 oktober: Pierre Diarra

16 tot 22 oktober: pater Jafet Alberto Peytrequín Ugalde, nationaal directeur PMS, Costa Rica

24-31 oktober: pater Dennis C. J. Nimene, PMS Nationaal Directeur, Liberia

Dinsdag 1 oktober 2024

26e Week door het Jaar - Jaar B

Gedachtenis van de heilige Theresia van het Kind Jezus, maagd en kerkleraar

Job 3,1-3.11-17.20-23; Ps 88; Lc 9,51-56

Vandaag begint de Wereldmissiemaand, met haar hoogtepunt op Wereldmissiezondag. Al vele jaren is "zending" een belangrijk aandachtspunt van de Kerk, van pausen, bisschoppen en van vele bewegingen... De goede wil is er bij velen. Waarom gebeurt er dan zo weinig?

Misschien missen we een beetje van Jezus' vastberadenheid en standvastigheid bij het vervullen van Zijn missie, Zijn zending, zoals in het evangelie van vandaag: "Toen de dagen voor Zijn verheffing hun vervulling tegemoet gingen, aanvaardde Jezus vastberaden de reis naar Jeruzalem." En Hij zette de reis voort met volharding, maar ook met geduld met degenen die Zijn missie niet begrepen of deelden, en met de Samaritaanse dorpelingen die weigerden Hem te accepteren. Zo leerde Hij Zijn leerlingen de nieuwe houding, de nieuwe visie, de "nieuwe dingen" in de vervulling van Gods missie.

Paus Franciscus schrijft in *Evangelii Gaudium* 22 dat alles in de Kerk missionair moet zijn. En hoe zit het met ons? We gaan door met veel dode structuren, we doen "business as usual", ook al zien we dat veel dingen stervende zijn. Hoeveel energie steken we in onze parochies en gemeenschappen in zaken die geen missionaire kracht uitstralen? Dingen die 50 of 30 jaar geleden goed en vruchtbaar waren, zijn dat nu misschien niet meer. Een missionaire kerk moet ook de moed hebben om stervende dingen te laten sterven en iets nieuws durven uitproberen. We herinneren ons wat Jezus zei tegen iemand die Hem wilde volgen in het vervolg van dit evangelie: "Laat de doden hun doden begraven!" (vgl. Lc 9,60).

Het is geen toeval dat de missiemaand begint met het feest van de heilige Theresia van Lisieux, die reeds als jong meisje Jezus radicaal wilde volgen en dat uit grote liefde deed tot aan haar vroege dood. Het is voor ons nog minder toevallig dat oktober niet alleen de maand van de Wereldmissie is, maar ook de maand van de heilige Rozenkrans. Want om de uitnodiging van onze Heer tot een radicale overgave aan Hem en zijn zending aan te nemen, hebben we het gebed en de voorspraak nodig van de vrouw die zei: "Zie, ik ben de dienstmaagd des Heren! Ik stel mezelf volledig ter beschikking van Gods missie voor deze wereld."

Woensdag 2 oktober 2024

26e Week door het Jaar - Jaar B

Feest van de heilige Engelbewaarders

Ex 23,20-23; Ps 91; Mt 18,1-5.10

De eerste 20 jaar van ons leven leren we volwassen te worden. Terwijl we opgroeien, verwerven we indrukken, onderwijs, kennis en vaardigheden zonder welke deze wereld niet zou functioneren. Een wereld met alleen maar kinderen zou chaos en anarchie zijn. Dus wat bedoelt Jezus als hij zegt: "Als gij niet opnieuw wordt als de kleine kinderen, zult gij het Rijk der hemelen zeker niet binnengaan." (Mt 18,3).

Jezus verwijst naar twee houdingen. Ten eerste de houding van klein zijn: we moeten ons niets verbeelden, we moeten ons niet beter voelen dan anderen. In Gods koninkrijk zijn de laatsten de eersten en zijn de kleinen eigenlijk de groten. De tweede houding die we van kinderen moeten leren: Kinderen laten zich leiden. Ook al zijn ze soms koppig en willen ze vaak al snel hun zin krijgen: Ze weten dat ze hulp nodig hebben van papa en mama, hulp "van boven".

Vandaag is het feest van de heilige Engelbewaarders. Jezus zegt over de kinderen dat "zij engelen hebben in de hemel die steeds het aangezicht van mijn hemelse Vader aanschouwen" (Mt 18,10). De essentie van de engelen is om op God gericht te zijn. De missie van de engelen ten opzichte van ons is om ons op God te oriënteren. Onze gedachten moeten gericht zijn op het hemelse, niet op het aardse. Onze blik moet gericht zijn op het doel, op God, zodat ons leven niet verloren gaat in de meanderende lijnen van vanzelfsprekendheden.

Als christenen hebben we de heilige engelen meer dan ooit nodig om onze missie beter te begrijpen. Het eerste doel van de Kerk moet zijn om het geloof in Jezus Christus te verspreiden. Dit is alleen krachtig met zijn genade; het is alleen mogelijk als we klein en nederig zijn. En we kunnen alleen een verschil maken in deze wereld als we gericht zijn op het echte en essentiële: op God alleen. Lieve engelbewaarder, help me alsjeblieft om nederig en kinderlijk te worden. En richt alsjeblieft al mijn inspanningen op God!

Donderdag 3 oktober 2024

26e Week door het Jaar - Jaar B

Job 19,21-27; Ps 27; Lc 10,1-12

Jezus zendt de apostelen en we merken op dat hier een ongebruikelijk aantal wordt genoemd: Er zijn geen 12 apostelen, maar 72. Elk kind weet dat er 12 apostelen waren. 12 staat voor de volheid van de stammen van Israël. Het getal is zo belangrijk dat na het vertrek van Judas, voor Pinksteren Matthias als twaalfde wordt toegevoegd. En het aantal speelt zelfs een rol in de Kerk van vandaag, omdat de paus ervoor zorgt dat er altijd ongeveer 120 kardinalen zijn die jonger zijn dan 80 jaar, d.w.z. die gemachtigd zijn om de paus te kiezen.

Lucas beschrijft het uitzenden van de discipelen en het is gewoon opvallend dat het er 72 zijn, niet slechts 12, maar 6 x 12. Het kan zijn dat de geleerde Lucas zinspeelt op de 72 Joodse geleerden die de Hebreeuwse Bijbel in het Grieks zouden hebben vertaald, vandaar dat deze vertaling simpelweg de "Septuagint" wordt genoemd, wat "zeventig" betekent.

72 betekent ook gewoon dat het niet ALLEEN de 12 apostelen zijn, die op veel plaatsen in de evangelies bij naam worden genoemd, maar meer. En dit heeft iets te maken met ons als christenen vandaag: het is verkeerd om te denken dat ALLEEN de bisschoppen, ALLEEN de priesters etc... gezonden zijn, er zijn er MEER. Het leergezag van de Kerk, de pausen, vooral Franciscus, worden nooit moe te zeggen dat IEDERE gedoopte al een zending heeft op grond van het doopsel.

We zitten in de missiemaand oktober en het evangelie is een gewetensonderzoek: zijn we ons ervan bewust dat we een zending hebben; zijn we ons ervan bewust dat getuigen van het evangelie ons eer kan kosten; dat het ons tijd en geld kan kosten, dat het ons de overwinning kan kosten; dat we afwijzing en spot kunnen verwachten. Laten we ophouden comfortabel achterover te leunen en anderen de schuld te geven van het verval van het christelijk geloof:

Ikzelf moet eindelijk iets doen, ik ben sinds mijn doopsel door de Heer uitverkoren, ik ben een van de 72 tegen wie de Heer zelfs vandaag nog zegt: "Ga, Ik zend je!"

Vrijdag 4 oktober 2024

26eWeek door het Jaar - Jaar B

Feest van de heilige Franciscus van Assisi

Job 38,1.12-21; 40,3-5; Ps 139; Lc 10,13-16

Het is voor ons christenen vandaag de dag niet moeilijk om Franciscus te waarderen als een nederige "Poverello". Inzet voor de armen, de zieken en de rechtelozen wordt algemeen gewaardeerd. Zelfs mensen die ver van het geloof afstaan en kritisch staan tegenover de Kerk, vinden het geweldig dat christenen opkomen voor de zwakken en de armen.

Als we Franciscus niet alleen uiterlijk willen "bewonderen", dan moeten we eerst kijken naar zijn liefde voor Christus. Moeder Teresa, een vrouwelijke versie van Franciscus, liet ons deze liefde voor Jezus zien: in aanbidding voor het heilig Sacrament, kijkend naar de Zoon van God, vond ze de kracht om te zorgen voor stervenden die als stinkend afval rondslingerden in de straten van Calcutta. Franciscus was zo hartstochtelijk in zijn liefde voor Jezus dat hij zelfs zijn stigmata in zijn lichaam brandde. Gebed en eucharistie zijn geen doel op zich; zo hechten we ons aan Jezus en krijgen we de kracht om lief te hebben zoals Hij liefhad.

Niemand van ons heeft een klier die "onbaatzuchtigheid" en "toewijding" produceert. Als we van Jezus houden, ontspringt een bron in Hem die door ons heen stroomt. Dan verandert Hij ons in geliefden. Waarom? Omdat het vuur dat in het hart van Jezus brandt, plotseling in ons brandt. Er vindt een identificatie plaats die door Jezus is bewerkt: "Wie naar u luistert, luistert naar Mij..." (Lc 10:16).

En dan gebeurt "zending" helemaal vanzelf: want als de Liefde van Jezus in je brandt, heb je automatisch het verlangen om zijn Vuur door te geven. Dit betekent dat wie zich aan Jezus hecht en zich door zijn Liefde laat verwonden, een missie heeft, een zending. Franciscus voelde zich gedreven om het evangelie te verkondigen en mensen over Jezus te vertellen. Hij was zo "missionair" dat hij in 1219 naar Egypte trok en over de Heer Jezus Christus preekte voor de sultan Malika Al Kamil.

Franciscus leert ons dat onze zending haar oorsprong vindt waar we verbonden zijn met Jezus. Zijn missie is Liefde. En zo worden wij deel van zijn Zending: door actieve naastenliefde en onbevreesd getuigenis.

Zaterdag 5 oktober 2024

26e Week door het Jaar - Jaar B

Facultatief: gedenkdag van de heilige Faustina Kowalska, maagd

Job 42,1-3.5-6.12-17; Ps 119; Lc 10,17-24

Hier zijn ze weer, de 72 die de Heer heeft uitgezonden. Niet alleen 12 apostelen, van wie we de namen goed kennen en die we eren als de fundamenteën van de Kerk en de oorsprong van het ambt van bisschop en priester. Nee, nog eens 60 anonieme volgelingen keren terug. Deze anoniemen en onbekenden zijn alle gedoopten, ongeacht of ze speciale verantwoordelijkheden hebben door een wijding of een religieuze roeping of zelfs een kerkelijk ambt. Elke gedoopte is gezonden, zoals paus Franciscus herhaaldelijk benadrukt!

En de 72 hebben goed nieuws, want de boze machten gehoorzamen hen zodra ze de naam van Jezus uitspreken. Als we een missionaire kerk willen worden, moeten we ons dit dringend realiseren: WIJ maken niet de toekomst van de kerk, wij zijn slechts instrumenten. Wij zijn slechts instrumenten. De Heer van hemel en aarde is onze Redder, Jezus Christus. Waar we alleen vertrouwen op onze eigen kracht, kunnen alleen ellendige en zwakke dingen gebeuren! Mensen kunnen alleen menselijke dingen voortbrengen, maar God kan goddelijke dingen voortbrengen!

Jezus schenkt zijn leerlingen een kracht die niet van hen komt, maar van zijn Aanwezigheid in ons. Daarom is het goed om de heiligen van vandaag te gedenken: De heilige Faustina Kowalska was pas 35 jaar oud, ze was een zwakke vrouw die alleen daarom al wist: Ik moet me helemaal aan Jezus hechten, me helemaal aan Hem geven. En zo werd ze tijdens haar verblijf in Warschau door Jezus uitgekozen om een missionaris van barmhartigheid te worden. Ze wilde dat alle mensen, vooral zij die ver van God afstonden en zondaars waren, de genadestralen van de goddelijke barmhartigheid zouden ervaren. Ze leefde, werkte en bad hiervoor; ze offerde haar jonge leven hiervoor op.

Laten we ons geweten onderzoeken: Ben ik voldoende "gehecht" aan Jezus? Is het belangrijk voor mij dat Hij verkondigd wordt? Wil ik dat alle mensen de barmhartige Liefde van God ervaren?

Zondag 6 oktober 2024

27e Zondag door het jaar - Jaar B

Gn 2,18-24; Ps 128; Heb 2,9-11; Mc 10,2-16

Laten we op deze eerste missiezondag van oktober beginnen met het erkennen van de zegeningen die de Heer ons sinds de schepping van de aarde heeft willen geven! De zegen van de echtgenoten die elkaar helpen (Eerste Lezing); de zegen van het gezinsleven en het geluk te wandelen op de wegen van de Heer (Psalm); de zegen van heiliging gebracht door Jezus Christus die ons leidt op het pad van de liefde (Tweede Lezing); en ten slotte, de zegen van de harten van kinderen die het leven van het Koninkrijk verwelkomen (evangelie).

Laten we daarom in deze Missiemaand diegenen eren die door de Heer gezegend zijn, die zich in hun aan de Heer gewijde leven, maar ook in het leven van echtparen en gezinnen, in de naam van hun geloof inzetten voor de uitbouw van het Koninkrijk van gerechtigheid, broederschap, wederzijdse hulp, naastenliefde en solidariteit. Door hen werkt God om mensen te verenigen en de armsten en meest behoeftigen te helpen. Samen, en niet alleen, leren mensen individualisme, egocentrisme en hardheid van hart te overwinnen en te groeien in liefde, delen, vergeetachtigheid en zelfgave. We zijn gewend aan priesters en religieuze gemeenschappen die zich inzetten voor het Koninkrijk van God; onze tijd biedt ons de genade van missionaire echtparen en gezinnen, en ook van bewegingen die de missionaire uitdaging aannemen: "Ga en maak alle volkeren tot leerlingen" (Mt 28,19) "Ga en nodig iedereen uit voor het trouwfeest!" (Mt 22,9) (thema Wereldmissiezondag 2024). In een commentaar op het gekozen thema zei de heilige Vader: "We vinden twee woorden die het hart van de zending uitdrukken: de werkwoorden "gaan" en "uitnodigen". Wat het eerste betreft, moeten we bedenken dat de dienaren eerder waren uitgezonden om de uitnodiging van de koning aan de gasten over te brengen (vgl. vs. 3-4). Zending, zo zien we, is een onvermoeibaar uitgaan naar alle vrouwen en mannen, om hen uit te nodigen God te ontmoeten en met Hem in gemeenschap te treden. Onvermoeibaar! God, groot in liefde en rijk in barmhartigheid, gaat er voortdurend op uit om alle vrouwen en mannen te ontmoeten en hen op te roepen tot het geluk van zijn Koninkrijk, zelfs als ze onverschillig zijn of weigeren." (Boodschap voor Wereldmissie[zon]dag 2024)

Laten we uit de 7e catechese van paus Franciscus over de passie voor evangelisatie het volgende onthouden: "Het concilie zegt: 'de christelijke roeping is van nature ook een roeping tot het apostolaat' (Decreet *Apostolicam actuositatem* [AA], 2). Het is een roeping die gemeenschappelijk is, zoals 'een gemeenschappelijke waardigheid [gedeeld wordt] als leden vanaf hun wedergeboorte in Christus, die dezelfde kinderlijke genade en dezelfde roeping tot volmaaktheid hebben; die gemeenschappelijk één heil, één hoop en één onverdeelde liefde bezitten' (*Lumen gentium*, 32). Het is een oproep die zowel hen aangaat die het sacrament van het apostolisch ambt hebben ontvangen, de gewijde personen, als alle lekenangelovigen, vrouw of man: het is een oproep aan allen."

Missie is een zaak van het hart dat het Koninkrijk verwelkomt. De zalige Pauline Jaricot ontdekte dit in haar gebedsleven en vatte het zo goed samen: "Gebed is het Koninkrijk van God in ons. Mogen onze harten overweldigd worden door de oneindige Liefde van Jezus Christus!" Missie is ook een kwestie van het Koninkrijk van God verkondigen, dat altijd nabij, liefdevol en barmhartig is.

Jezus zegt: "Verkondig onderweg en zeg: 'Gods rijk is nabij'" (v. 7). Dit is wat eerst en vooral gezegd moet worden: God is nabij. Vergeet dit dus nooit: God is de mensen altijd nabij geweest. Hij zei het zelf tegen de mensen. Hij zei: "Kijk, welke God is zo dicht bij de volkeren als ik bij jullie ben?" Deze nabijheid is een van de belangrijkste dingen van God. Er zijn drie belangrijke dingen: nabijheid, barmhartigheid en tederheid. Vergeet dat niet. Wie is God? Hij die nabij is, Hij die teder is, Hij die barmhartig is. (Catechese 4. De passie voor evangelisatie)

Laten we bidden dat elke persoon, elk paar, elk gezin de zegen en schoonheid van het plan van de Liefde voor hen mag vinden. Als we als kinderen van God het Koninkrijk van God in ons verwelkomen, zullen onze harten de vruchten dragen van liefde, wederzijdse hulp, gemeenschap en eenheid en zullen we geluk zien, zoals de psalmist zegt. Moge de heilige Theresia van het Kind Jezus ons begeleiden in de zending van alle gedoopten tijdens deze missiemaand. Paus Franciscus, geïnspireerd door haar, zegt ons: "Missionarissen - van wie Theresia patrones is - zijn in feite niet alleen degenen die lange afstanden afleggen, nieuwe talen leren, goede werken doen en goed zijn in verkondiging; nee, een missionaris is ook elkeen die leeft als instrument van Gods liefde waar hij of zij is. Missionarissen zijn mensen die alles doen opdat Jezus door hun getuigenis, hun gebed, hun voorbede, zichtbaar wordt.

Dit is de apostolische ijver die, laten we dat altijd onthouden, nooit werkt door proselitisme - nooit - of dwang, - nooit - maar door aantrekkingskracht. Geloof wordt geboren door aantrekking. Men wordt geen christen omdat men door iemand gedwongen wordt, maar omdat men door Liefde is bewogen." (Catechese 16. De passie voor evangelisatie).

Paus Franciscus geeft het getuigenis van een Venezolaanse leek die missionaris en een instrument van Gods liefde was waar hij ook kwam: De zalige José Gregorio Hernández Cisneros. "Hij werd geboren in 1864 en leerde het geloof vooral dankzij zijn moeder, zoals hij vertelde: 'Mijn moeder bracht me deugdzaamheid bij vanaf het moment dat ik in de wieg lag, liet me groeien in de kennis van God en gaf me naastenliefde als mijn gids'. Laten we opletten: het zijn de moeders die het geloof doorgeven. Het geloof wordt doorgegeven in dialecten, dat wil zeggen in de taal van moeders, het dialect dat moeders gebruiken om met hun kinderen te spreken. En aan jullie, moeders: wees bedachtzaam in het doorgeven van het geloof in dat moederlijke dialect.

Waarlijk, de naastenliefde was de poolster die het bestaan van de zalige José Gregorio oriënteerde: een goed en vrolijk mens met een opgewekt karakter, begenadigd met een uitgesproken intelligentie. Hij werd arts, universiteitsprofessor en wetenschapper. Maar hij was in de eerste plaats een dokter die dicht bij de zwakkeren stond, zozeer zelfs dat hij in zijn thuisland bekend stond als "de dokter van de armen". Hij zorgde voor de armen, altijd. Boven de rijkdom van het geld verkoos hij de rijkdom van het evangelie, waarbij hij zijn leven gaf voor het helpen van de behoeftigen. José Gregorio zag Jezus in de armen, de zieken, de migranten en de lijdenden. En het aanzien dat hij nooit in de wereld heeft gezocht, kreeg en krijgt hij van de mensen, die hem "heilige van het volk", "apostel van de naastenliefde", "missionaris van de hoop" noemen. Prachtige namen: 'heilige van het volk', 'apostel van het volk', 'missionaris van de hoop'." (Catechese 20)

Hij bewijst dat, zoals het evangelie deze zondag verkondigt: "maar als wij elkaar liefhebben, woont God in ons, en is zijn liefde in ons volmaakt geworden." (1Joh 4,12).

Maandag 7 oktober 2024

27e Week door het jaar - Jaar B

Gedenkdag van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans

Hand 1,12-14; Lc 1,46-55; Lc 1:26-38

Oktober is de maand van de wereldmissie. En het is de maand van de heilige rozenkrans. Oorspronkelijk was de rozenkrans een meditatief gebed dat in kloosters werd uitgevonden om het leven van Jezus te overdenken. Omdat het een heel eenvoudig gebed is waarin alleen de basisgebeden "Onze Vader", "Wees gegroet Maria" en "Eer aan de Vader" worden herhaald, werd het al snel heel populair bij lekenbroeders. En toen verspreidden de dominicanen het rozenkransgebed ook onder de gewone gelovigen. Het gebedssnoer dat al snel ontstond, is een hulpmiddel en een herinnering om regelmatig te bidden.

Het is toeval dat het thema "Rozenkrans" en "Wereldmissie" in oktober samenvallen. Missie is geen kolonisatie; missie is niet de imperiale expansie van een religieuze ideologie die zich superieur voelt aan anderen. Missie is de nederige uitnodiging om ons open te stellen voor God, die ons wil verlossen en genezen. Maria stelt zich open voor deze uitnodiging die de engel Gabriël haar doet toekomen. "Zie, ik ben de dienstmaagd des Heren. Mij geschiede naar uw woord" (Lc 1,38).

In 1822 richtte de zalige Pauline Marie Jaricot (1799-1862) een vereniging op met de naam "Society for the Propagation of the Faith" (Organisatie voor de verspreiding van het geloof). Ze wilde giften en gebeden verzamelen voor de missies. In 1826 stichtte ze de "Levende Rozenkrans" en tot het einde van haar leven verzamelde ze meer dan 2 miljoen Fransen die elke dag een tiende van de rozenkrans baden voor de wereldmissie. Het werk van de zalige Pauline Marie Jaricot werd door Pius XI in 1922 verheven tot de "Pauselijke Missiewerken". Het is verbazingwekkend dat het werk van de paus voor wereldmissies niet voortkwam uit een strategie van het Vaticaan, maar uit het gebedsinitiatief van een jonge vrouw, een leek! Als we de wereldmissie willen helpen, dan moeten we bidden! Zonder gebed is er geen missie, want de heilige Geest is - zoals paus Franciscus herhaaldelijk zegt - de motor van de wereldmissie. Ons rozenkransgebed wordt ook "sprankelend" als we het bidden in een missionaire geest: voor de velen die Christus nog niet kennen. En voor ons in Europa: vooral voor jonge mensen, opdat zij de uiteindelijke zin en reden van hun leven herkennen in de God tot wie Maria zei: "Mij geschiede naar uw woord" (Lc 1,38).

Dinsdag 8 oktober 2024

27e Week door het jaar - Jaar B

Gal 1,13-24; Ps 139; Lc 10,38-42

Laten we onszelf eraan herinneren: God zelf is de Heer van de geschiedenis, Hij bewerkt zijn verlossing. Hij verwacht van ons dat we meewerken, maar het is absoluut verkeerd als we denken dat WIJ de wereld moeten verlossen en redden. Vandaag de dag lopen we allemaal het gevaar om te vallen voor de valse leer van Pelagius, die in de 4e eeuw dacht dat we alleen maar onze handen uit de mouwen hoefden te steken en dat we er dan zelf wel in zouden slagen om de wereld en de Kerk te redden. Zonder genade. Augustinus, die de superioriteit van genade al had ervaren toen hij zich bekeerde, ging tekeer tegen Pelagius. En terecht!

We kunnen de wereld alleen veranderen met Gods hulp, alleen door te vertrouwen op zijn werk, op zijn hulp, op zijn genade. Het "Yes, we can!" dat politici de afgelopen jaren als motiverende slogan hebben gebruikt, moet dringend worden aangevuld vanuit een christelijk perspectief: "Yes, we can - with God's help!".

Gisteren was het feest van de Rozenkrans en we herinnerden onszelf eraan dat missie gebed nodig heeft. Nogmaals: We zijn niet de meesters van de wereld, we zijn slechts medewerkers in Gods wijngaard. We hebben de God nodig aan wie de Psalmen al de heerschappij over de hele aarde toekennen.

De kerkvaders zijn het er unaniem over eens dat het evangelie van vandaag nooit moet worden geïnterpreteerd alsof Martha iets verkeerd of zelfs slechts heeft gedaan. Martha werkt uit liefde: ze kookt, ze zorgt, ze doet goed voor haar gast, voor Jezus. Maria daarentegen zit gewoon aan Jezus' voeten en luistert naar Hem; ze is helemaal op Hem gericht, de goddelijke Verlosser. De les die Jezus aan Martha geeft, is een les die Hij geeft aan de Pelagianen van vandaag, die denken dat we het zelf kunnen doen en oplossen.

In oktober, Wereldmissiemaand, hebben we veel ideeën, veel initiatieven, veel evenementen om te zorgen voor de toekomst van de Kerk. Dat is prima. Maar het is ook nodig dat we "loskomen". Niet wij maken de toekomst van de Kerk, maar de Heer zelf. Zonder de bedieningen van Martha zal de Kerk natuurlijk niet werken, maar als de prioriteit van het luisteren naar en vertrouwen op Jezus ontbreekt, zullen we niet slagen.

Woensdag 9 oktober 2024

27e Week door het jaar - Jaar B

Gal 2,1-2.7-14; Ps 117; Lc 11,1-4

De volgelingen vragen Jezus om hen te leren bidden. Jezus antwoordt onmiddellijk en graag. En hij leert hen een kort gebed tot God, zijn Vader, die ook "onze Vader" is. We moeten opmerken dat dit echt het enige gebed is dat Jezus persoonlijk aan zijn apostelen leert, ook aan ons.

De Joden kenden vele vormen van gebed: dankzegging, lofprijzing, smeekbede, aanbidding, etc. De Psalmen bieden een breed spectrum van gebed. Het is daarom des te interessanter dat Jezus zijn leerlingen een gebed van verzoeking leert. In het evangelie van Matteüs bestaat het Onze Vader uit zeven smeekbedes; hier in Lucas vinden we vijf smeekbedes.

De laatste jaren is het smeekgebed in een crisis terechtgekomen. Het is filosofisch moeilijk te begrijpen waarom een klein mensje God, die alles toch al weet en kan, om iets zou moeten vragen... Wat heeft het voor zin? Onder invloed van Oosterse religiositeit, die de laatste 50 jaar steeds populairder is geworden, is "bidden" meer opgevat als subjectieve zelfbevrediging. "Bidden" als iets dat vooral "goed voor mij" is. Door te bidden beweeg ik niet God om iets te doen, maar verander ik mezelf.

Dit is eigenlijk latent atheïsme, omdat we er niet langer op vertrouwen dat God iets doet in deze wereld. Het smeekgebed heeft alleen betekenis voor mij, in het veranderen van mijn houding, mijn stemmingen. Maar leerde Jezus zijn leerlingen echt alleen deze grote smeekbeden van het Onze Vader zodat ze zichzelf gerust konden stellen... Duidelijk niet! Jezus verwacht alles van God, zijn Vader, en hij wil dat wij hetzelfde doen. Natuurlijk heeft God onze gebeden niet nodig! Maar hij WIL ze wel. Daarom zegt Jezus: "Vraag en u zal gegeven worden; zoek en gij zult vinden; klop en er zal opengedaan worden" (Mt 7,7).

In de missiemaand moeten we bewust het Onze Vader bidden voor wereldmissie. Alle smeekbedes van het Onze Vader hebben een missionaire dimensie: missie betekent dat we willen dat de naam van God geheiligd wordt, dat de heerschappij van God mag aanbreken in de harten van de mensen; dat allen rechtvaardig mogen leven en het brood krijgen dat ze nodig hebben; dat er barmhartige vergeving mag komen en dat God een einde mag maken aan oorlog, discriminatie, honger, geweld en de vernietiging van ons leefgebied, de aarde...

Donderdag 10 oktober 2024

27e Week door het jaar - Jaar B

Gal 3,1-5; Lc 1,69-75; Lc 11,5-13

Er zijn tientallen passages in het evangelie waarin Jezus het smeekgebed intensief promoot. Vandaag motiveert Jezus ons niet alleen om volhardend te bidden, maar ook om niet bang te zijn om God lastig te vallen met onze verzoeken.

Aan de les die Jezus ons vandaag leert, ging iets vooraf: Jezus werd door zijn discipelen gevraagd om hen te leren bidden. Jezus geeft hen een gebed, een gebed van verzoeking: Het Onze Vader bestaat alleen uit vragen. Jezus leert hen geen lofprijzing, dankzegging, aanbidding... Ongetwijfeld wil hij dat wij dat ook doen, want zelf beoefent hij alle vormen van gebed. Maar in de eerste plaats leert hij hen om grote smeekbeden tot God te richten! En hij verzekert ons stellig dat we gehoord zullen worden. Daarom leert de Kerk ook dat elk van onze gebeden verhoord zal worden! Natuurlijk altijd in overeenstemming met Gods wil, want Hij alleen weet wat het beste voor ons is.

Het is belangrijk voor Hem dat ons gebed "volhardend" is. Let op: Als we God vragen, moeten we niet verwachten dat God een drankautomaat is waar ik mijn gebeden in stop als een 2-euro-munt. En dan rolt het blikje er meteen uit... Volharding betekent dat ik echt een soort worsteling met God moet aangaan, dat ik mijn volledige vertrouwen in God moet stellen. Daar is tijd voor nodig, geduld, doorzettingsvermogen en zelfs koppigheid.

Er is een beroemd voorbeeld van volhardend gebed dat ook "missionair" was. De "missie" van de heilige Monica was om haar zoon Augustinus tot Christus te brengen. Ze bad en leed vele jaren voor hem. We kunnen het antwoord dat een priester haar gaf aanpassen: "Ga in vrede, een kind van zoveel tranen kan niet verloren gaan!": "Iemand voor wie veel gebeden wordt, zal niet verloren gaan."

Jezus wil ons zo motiveren om te bidden dat hij ons zelfs motiveert om God lastig te vallen, om opdringerig te zijn! Dit betekent dat je nooit teveel kunt vragen, nooit teveel kunt bidden! Dit is vooral belangrijk voor de wereldmissie omdat we mensen vaak hebben afgeschreven. We lopen het gevaar dat we gewoon berusten in het feit dat zoveel mensen op deze planeet Christus nog niet kennen; en dat zoveel mensen die gedoopt zijn, leven als heidenen. Nee, zo'n berusting is niet christelijk. Laten we opnieuw aankloppen bij God, onze Vader in de hemel, en Hem ernstig vragen dat alle mensen verlossing mogen ervaren.

Vrijdag 11 oktober 2024

27e Week door het jaar - Jaar B

Gal 3,7-14; Ps 111; Lc 11,15-26

We zitten in de maand van Wereldmissie, met als hoogtepunt Wereldmissiezondag. De Kerk viert dit al sinds 1926, toen de wereld en de Kerk zich in een duivelse tijd bevonden. De demonen van het nationalisme hadden geleid tot de eerste grote wereldoorlog en met het einde daarvan waren de demonen geenszins verdwenen, maar woedden ze nog heviger, aangewakkerd door vreselijke economische crises. In deze tijd bestreed paus Pius XI (1922-1939) de vijandigheden en rivaliteiten van de naties met de heerschappij van Christus. Zijn motto is programmatisch en luidt: "Pax Christi in regno Christi - De vrede van Christus in het koninkrijk van Christus!".

Een van de acties tegen de demonen van zijn tijd was de oprichting van de Pauselijke Missiewerken in 1922, waarbij hij drie bestaande Franse nationale missiewerken omvormde tot een universele, "pauselijke" organisatie. De Kerk was vanaf het begin een wereldspeler die alle raciale, etnische en politieke grenzen oversteeg. De lijst van 17 (!) etnische groepen (Handelingen 2:9-11) die zich met Pinksteren rond Petrus en de door de Geest vervulde leerlingen verzamelden, getuigt hiervan.

In het evangelie van vandaag spreekt Jezus over het uitdrijven van demonen. Hij zegt over zichzelf: "Als ik door de vinger Gods de duivel uitdrijf, dan is inderdaad het Rijk Gods tot u gekomen" (Lc 11,20) We zullen niet de fout maken van vroegere eeuwen, waar de kerk met haar instellingen, hiërarchieën en organen virtueel werd geïdentificeerd met het Koninkrijk van God. De Kerk is niet het koninkrijk van God. Maar zij dient het Koninkrijk van God, zijn heerschappij in de harten van alle mensen en in de samenhang van alle volkeren.

Pius XI richtte niet alleen de Pauselijke Missiewerken op in 1922, hij introduceerde ook de "Wereldmissiezondag" in oktober 1926, op dat moment ter voorbereiding op het Feest van Christus Koning, dat hij in 1925 had ingesteld om op dat moment gevierd te worden op de laatste zondag in oktober. Het gaat om wereldwijde solidariteit tussen katholieke christenen die met en voor elkaar bidden. Het gaat om solidariteit, om het inzamelen van financiële steun in alle kerken van de wereld en om het creëren van een eerlijk evenwicht binnen de Kerk. Wereldmissiezondag verdrijft de demonen van "het op ons zelf gericht zijn" (pauze Franciscus) uit ons katholieken. Het opent onze harten en maakt ze open voor wereldwijde solidariteit. Juist vandaag is Wereldmissiezondag een belangrijke bijdrage om ervoor te zorgen dat "de vrede van Christus mag heersen in het koninkrijk van Christus" (Pius XI).

Zaterdag 12 oktober 2024

27e Week door het jaar - Jaar B

Gal 3,22-29; Ps 105; Lc 11,27-28

Hoe zit het met onze devotie tot Maria, de Moeder Gods? Het is een normaal psychologisch fenomeen: als je een "fan" van iemand bent, dan ontwikkel je automatisch een devotie voor zijn moeder. Met andere woorden, als de zoon een ster wordt, dan straalt dit automatisch af op de moeder, zoals een blik op de familiegeschiedenis van Elvis Presley, Michael Jackson of Elton John laat zien...

Maar onze Heer en Heiland wilde zelf geen "Jesus Christ Superstar" à la Andrew Lloyd Webber zijn, en dat wilde hij ook niet van Zijn moeder of Zijn leerlingen. Aan de buitenkant aanbeden worden was altijd te weinig voor hem. Hij wees het echter niet af omdat Hij niet was gekomen om natuurlijke psychologische fenomenen te bestrijden, maar om ze te verheffen tot het bovennatuurlijke. Daarom verweerde Hij zich niet tegen persoonlijke adoratie, sympathie en "ophemeling" die Hem werd getoond. Hij staat toe dat de menigte Hem als een held begroet als Hij Jeruzalem binnenkomt. Maar Zijn motief om naar Jeruzalem te gaan is niet om een sterrencultus om Hem heen te vestigen, maar zodat een soldaat die Hem aan het kruis in het hart steekt zal kunnen zeggen: "Waarlijk, deze man was de Zoon van God!" (Mc 15:39) En vanaf dat moment zullen miljoenen en miljarden mensen hun geloof in Hem belijden.

We mogen, kunnen en moeten Maria liefhebben met al onze emoties. Het vrouwelijke en het moederlijke spelen ook een rol, want ieder mens heeft van nature een speciale, tedere relatie tot zijn moeder. Dat mag! Ja, haar schoot is gezegend omdat ze datgene in zich mocht dragen wat de hemel niet kan bevatten. Ja, haar borst is gezegend omdat ze met haar moedermelk degene mocht voeden die in de eucharistie voeding voor ons allen wil worden. Jezus werd mens, zodat hij als baby tegen deze vrouw aan kon kruipen, die hij vervolgens aan het kruis als onze moeder aan ons zou geven. Vaticanum II zegt over Hem: "Hij werkte met mensenhanden, Hij dacht met een menselijke geest, handelde naar menselijke keuze en had lief met een menselijk hart" (*Gaudium et spes* 22).

Het natuurlijke is de voorwaarde voor het bovennatuurlijke. Als we van Jezus houden, houden we automatisch van degene die Zijn incarnatie mogelijk maakte en die Hem diende als geen ander mens. Maar een "aanbidding" van Maria zou te weinig zijn. Jezus wil leerlingen, Jezus wil navolging. Bernardus van Clairvaux (+1153) zegt: "Roep Maria aan, denk aan Maria. Laat haar naam niet uit je hart verdwijnen. Vergeet vooral niet haar voorbeeld na te volgen!"

Zondag 13 oktober 2024

28e Zondag door het jaar - Jaar B

Wijsh 7,7-11; Ps 90; Heb 4,12-13; Mc 10,17-30

In deze missionaire maand roept Christus ons op om Hem te volgen, om alles achter te laten voor het evangelie en het eeuwige leven. Hij wil mensen die arm van hart zijn, die alleen willen leven van de rijkdom van zijn Woord, die bidden om zijn wijsheid te ontvangen en uit te stralen. Navolger-missionaris zijn brengt ons ertoe afstand te doen van de rijkdom van deze wereld en te kiezen voor de enige rijkdom die ons hart kan bevredigen: de rijkdom van de liefde van de Heer, zoals de psalm van vandaag vraagt. "Vul ons met uw liefde, o Heer, en wij zullen zingen van vreugde!" (Ps 90).

Paus Franciscus gaf het voorbeeld van Madeleine Delbrêl als een Godzoeker die tot haar twintigste in agnosticisme leefde. Toen ging ze op zoek naar God met een diepe dorst en een leegte die schreeuwde in haar angst. Haar geloofsreis leidde haar naar een leven dat volledig gewijd is aan God, in het hart van de Kerk en de wereld. "Verblind door de ontmoeting met de Heer schreef ze: 'Als we eenmaal Gods Woord hebben gehoord, hebben we niet langer het recht het niet te aanvaarden; als we het eenmaal hebben aanvaard, hebben we niet langer het recht het niet in ons vlees te laten worden; als het eenmaal in ons vlees is geworden, hebben we niet langer het recht het voor onszelf alleen te houden. Voortaan horen we bij allen die wachten op het Woord.'" (Wij, de gewone mensen van de straat, trans. David Louis Schindler, Jr. en Charles F. Mann. Grand Rapids: Eerdmans, 2000, 62) (Catechese 25. De passie voor evangelisatie). Is dat niet waar de brief aan de Hebreeënen van deze zondag van getuigt? Het woord van God is levend en werkzaam (vgl. Heb 4,12), en zal in ons geïncarneerd worden zodat wij ervan kunnen getuigen voor anderen.

Een andere navolger-missionaris die alles achterliet om Christus te volgen en getuige te zijn van zijn evangelie is broeder Charles de Foucault. "Na zijn jeugd ver van God te hebben geleefd, zonder te geloven in iets anders dan het ongeordende najagen van plezier, vertrouwt hij dit toe aan een ongelovige vriend, aan wie hij, na zich te hebben bekeerd door de genade van Gods vergeving in de biecht te aanvaarden, de reden van zijn leven onthult. Hij schrijft: "Ik heb mijn hart verloren aan Jezus van Nazareth". Broeder Charles herinnert ons er zo aan dat de eerste stap in het evangeliseren is om Jezus in je hart te hebben; het is om "hals over kop" voor Hem te vallen. Als dit niet gebeurt, kunnen we het nauwelijks laten zien met ons leven. In plaats daarvan lopen we het risico te praten over onszelf, de groep waartoe we behoren, een moraal of, erger nog, een set regels, maar niet over Jezus, zijn Liefde, zijn barmhartigheid" (Catechese 23. De passie voor evangelisatie).

De navolger-missionaris heeft de schat gevonden waarover Jezus spreekt in het evangelie van vandaag. De paus vervolgt zijn catechese over Charles de Foucault en spreekt over deze schat: "Wanneer iemand Jezus beter leert kennen, ontstaat het verlangen om hem bekend te maken, om deze schat te delen. In zijn commentaar op het verslag van het bezoek van Onze Lieve Vrouw aan de heilige Elisabeth laat hij hem zeggen: Ik heb mezelf aan de wereld gegeven... breng me naar de wereld. Ja, maar hoe doe je dat? Zoals Maria deed in het mysterie van de Visitatie: "in stilte, door het voorbeeld, door het leven". Met je leven, want "ons hele bestaan", schrijft broeder Charles, "moet het evangelie schreeuwen". En heel vaak schreeuwt ons bestaan wereldse dingen, het roept veel domme dingen, vreemde dingen, en hij zegt: Nee, "heel ons bestaan moet het evangelie roepen". Hij besluit zich dan in verre streken te vestigen om in stilte het evangelie te roepen, levend in de geest van Nazareth, in armoede en verborgenheid. Hij gaat naar de Saharawoestijn, tussen niet-christenen, en hij gaat daarheen als een vriend en een broeder, terwijl hij de zachtmoedigheid van Jezus in de eucharistie draagt" (Catechese 23).

De belofte van Jezus aan iedereen die alles achterlaat omwille van Hem en het evangelie, is dat hij het eeuwige leven, het koninkrijk, binnengaait! Dit is onmogelijk voor de mens, maar mogelijk bij God! Laten we in deze missionaire maand Gods voortdurende oproep aan allen vieren om Hem te volgen en zichzelf te geven voor het evangelie en het Koninkrijk. Tenslotte, laten we God toestaan ons verlangen mogelijk te maken om zending van ganser harte te omarmen. Deze oproep wordt ook weerspiegeld in het thema van komende zondag, de Wereldmissiezondag: "Ga heen en nodig iedereen uit voor het trouwfeest" (vgl. Mt 22,9).

In "Kom en volg mij", net als in "Ga en nodig iedereen uit", zit een oproep om te gaan. Laten we terugkeren naar het getuigenis van Madeleine Delbrêl: "Om bij U te zijn op Uw weg, moeten we gaan, zelfs wanneer onze luiheid ons smeekt om te blijven. U hebt ons uitgekozen om te blijven in een vreemd evenwicht, een evenwicht dat alleen bereikt en behouden kan worden alleen in beweging, alleen in een momentum. Een beetje zoals een fiets, die niet rechtop blijft als de wielen niet draaien [...]. We kunnen alleen overeind blijven door voorwaarts te gaan, in beweging, in een golf van naastenliefde". Het is wat ze de "spiritualiteit van de fiets" noemt (cf. Umorismo nell'Amore. Meditazioni e poesie, Milaan 2011, 56). Alleen onderweg, op weg, leven we in het evenwicht van het geloof, wat een onevenwicht is, maar het is zo, als de fiets. Als je stopt, blijft hij niet rechtop staan" (Catechese 25 De passie voor evangelisatie).

De rijke man in het evangelie die op zoek is naar het eeuwige leven heeft geen vreugde gevonden, maar de droefheid van het materialisme. Paus Franciscus herinnert ons eraan dat vandaag een geschikt moment is om Jezus en de vreugde van het evangelie te verkondigen: "Zo keert men, zoals de twee Emmaüsgangers, terug naar het dagelijks leven met het enthousiasme van iemand die een schat heeft gevonden: ze waren blij, die twee, omdat ze Jezus hadden gevonden en hij hun leven had veranderd. En je ontdekt dat er in de mensheid zusters en broeders in overvloed zijn die wachten op een woord van hoop. Zelfs

vandaag wordt er naar het evangelie uitgekeken. Mensen van vandaag zijn zoals mensen van alle tijden: ze hebben het nodig. Zelfs de beschaving van geprogrammeerd ongeloof en geïnstitutionaliseerde secularisatie; ja, vooral de samenleving die de ruimtes van religieuze betekenis verlaat, heeft Jezus nodig. Dit is het juiste moment voor de verkondiging van Jezus. Daarom wil ik nogmaals tegen iedereen zeggen: "De vreugde van het evangelie vervult de harten en levens van iedereen die Jezus ontmoet. Wie zijn verlossingsaanbod aanneemt, wordt bevrijd van zonde, verdriet, innerlijke leegte en eenzaamheid. Met Christus wordt vreugde steeds opnieuw geboren" (ibid., 1)" (Catechese 26).

Laten we ten slotte samen met paus Franciscus tijdens deze missiemaand dank zeggen voor allen die gehoor hebben gegeven aan de oproep om alles achter te laten voor de verkondiging van het evangelie: "Ik maak van deze gelegenheid gebruik om al die missionarissen te bedanken die, in antwoord op de oproep van Christus, alles hebben achtergelaten om ver van hun thuisland te gaan en het Goede Nieuws te brengen naar plaatsen waar mensen het nog niet of pas onlangs hebben ontvangen. Beste vrienden, jullie gulle toewijding is een tastbare uitdrukking van jullie betrokkenheid bij de missie ad gentes die Jezus aan zijn leerlingen heeft toevertrouwd: "Ga op weg en maak alle volkeren tot mijn leerlingen" (Mt 28,19). We blijven bidden en we danken God voor de nieuwe en talrijke roepingen van missionarissen voor de taak van evangelisatie naar de uiteinden van de aarde" (Boodschap voor Wereldmissie [zon]dag 2024).

Maandag 14 oktober 2024

28e Week door het jaar - Jaar B

Gal 4,22-24.26-27.31-5,1; Ps 113; Lc 11,29-32

In het evangelie van vandaag spreekt Jezus een woord dat vernietigend is: "Dit geslacht is verdorven..." Deze generatie is slecht... Als hij dit 2000 jaar geleden al tegen zijn toehoorders zei, hoeveel te meer tegen de onze! Oorlogen, uitbuiting van de natuur, voortdurende armoede en honger in grote delen van de wereld, een onrechtvaardige wereldeconomie... maken ons verdrietig, zelfs depressief. En wij katholieken bevinden ons ook niet in een fase van optimisme. Er is zoveel onzekerheid in de Kerk over hoe om te gaan met de veranderingen. Het begrip van huwelijk en gezin, de bescherming van ongeboren leven, de waardigheid en onschendbaarheid van de mens tot de natuurlijke dood, enz... Wat voorheen duidelijk leek, is plotseling troebel geworden.

Een missionaire Kerk moet de realiteit onder ogen zien. De wereld lijdt aan vele ziekten. Zonder diagnose is er geen genezing. Daarom is het onze plicht om vanuit het licht van het evangelie tegen te spreken wanneer mensen ons wit als zwart en zwart als wit proberen te verkopen. De waarden van het evangelie zijn duidelijk en stellen ons in staat om een oordeel te vellen: "Deze generatie is verdorven!" Jezus zegt het heel duidelijk en stellig.

We willen ook graag een teken. Er is een groot verlangen in de kerk naar een "toverdrank", zoals in het stripverhaal "Asterix en Obelix". Eén slokje en wij christenen zijn weer succesvol... Sommigen in de kerk willen terug naar de oude gebruiken, anderen willen "modern" zijn en zich aanpassen aan de tijdgeest. Noch het een, noch het ander zal ons een waardevolle toekomst brengen.

Jezus countert de generatie van 2000 jaar geleden, die aardse wonderbaarlijke tekenen eiste om succesvol te zijn op aarde, met een uitnodiging tot bekering. Waar moet de verdorven generatie naar toe? Tot Jezus! Hij wijst naar zichzelf: Hier is iemand die meer is dan Salomo! Hier is iemand die meer is dan Jona! Hier is iemand die de deur opent naar het hart van de Vader.

We kunnen de wereld alleen veranderen als we ons bekeren tot Jezus en zijn "programma". Natuurlijk willen wij christenen deze aardse wereld veranderen, verbeteren en genezen. Jezus deed dat ook. Maar aards succes is tijdelijk. Jezus werkt de volheid van verlossing uit door zijn dood. Wat Jezus echt wil brengen in een wereld die zo vol ellende is, is liefde en gerechtigheid. Of in zijn woorden: "Mijn koninkrijk is niet van deze wereld" (Joh 18,36).

Dinsdag 15 oktober 2024

28e Week door het jaar - Jaar B

Gedenkdag van de heilige Teresa van Jezus, maagd en kerkleraar

Gal 5,1-6; Ps 119; Lc 11,37-41

De woorden aan het adres van de farizeeën zijn krachtig, uitdagend, maar we moeten er met bijzondere aandacht naar luisteren. Laten we nog eens naar deze woorden luisteren: "En gij dan, farizeeër, gij maakt wel de buitenkant van beker en schotel schoon, maar vanbinnen zijt ge vol van roof en slechtheid. Dwazen! Heeft Hij die de buitenkant maakte ook niet de binnenkant gemaakt? Geeft liever wat erin is als aalmoes; dan is voor u alles rein." Wat moet er gereinigd worden? De binnenkant of de buitenkant? Van binnen zijn jullie vervuld van hebzucht en slechtheid... Het probleem is niet de buitenkant, het uiterlijk, maar ons hart, al het kwaad dat we daarin kunnen verbergen: hebzucht, goddeloosheid en allerlei slechte gedachten.

In feite nodigt de Heer ons uit om na te denken over onze huichelarij, over onze uiterlijkheden, over alles wat we doen om er goed uit te zien, terwijl ons hart niet overeenkomt met wat we aan de buitenkant laten zien. Hij nodigt ons uit om voor ons hart te zorgen, voor wat diep in ons wezen zit. Zoals altijd nodigt de Heer ons uit tot een radicale bekering. Hier stelt hij voor dat we alles wat we hebben als aalmoezen weggeven en alles zal schoon voor ons zijn. We zullen niet langer meer willen vasthouden aan meer en meer, rijkdom willen oppotten of er goed uit willen zien, op het gevaar af dat we egocentrisch worden.

De Heer nodigt ons dus uit tot reinheid, maar niet zomaar reinheid. Het is geen kwestie van wettelijk formalisme, herhaalde zuiveringen, zorgvuldige wassingen of zelfs het mijden van zondaars die onreinheid lijken uit te stralen. Het is geen kwestie van het vermijden van graven en toevallige verontreiniging. De enige reinheid is die van binnenuit, legt Jezus uit: niets wat van buitenaf komt kan de mens onrein maken, want het is van binnenuit, uit het hart van de mens dat goddeloze bedoelingen voortkomen (Mc 7,14-23). Dit is een nieuwe en bevrijdende leer die de leerlingen maar moeilijk kunnen begrijpen. Het is voor ieder van ons ongetwijfeld gemakkelijker om de buitenkant te wassen dan de binnenkant, onze intieme gedachten, ons hart en alle slechtheid die daarin kan zitten, al het kwaad dat we anderen vaak toewensen.

Wat hier wordt benadrukt is de eenvoud van geloof en liefde, de richting waar de leerlingen naar toe moeten, namelijk het zuivere hart: *zalig zijn de zuiveren van hart, zij zullen God zien* (Mt 5,8). Deze zuiverheid is die van het centrum van de persoon, samengevat in het woord geest. De armen van hart zijn ook de armen van geest. Het is het centrum en het geheel van de persoon. Laten we denken aan Psalm 34:19 waar staat: *De Heer helpt de gebrokenen van hart, die verslagen van geest zijn bevrijdt Hij*. Deze arme mensen maken deel uit van de grote familie van mensen die materiële en geestelijke beproevingen hebben doorstaan en alleen op de hulp van de Heer kunnen vertrouwen. Ieder van hen kan vol vertrouwen zeggen: *Ik ben zo ellendig, zo arm - Heer, wil aan mij denken*. (Ps 40,18). De evangelisatie van de armen, met wonderen, is het teken dat Jezus gaf aan hen die door Johannes de Doper gezonden waren, zodat ze zouden zien dat Hij de verwachte Messias is (Mt 11,5). De arme wacht op de redding van de Heer en hoopt vol vertrouwen op de wil van zijn Heer en voert die uit. Zijn ziel reageert op zijn eisen en bevelen. Hij is er zeker van dat zijn geroep en gebed het oor van de Heer zullen bereiken, die hem zal redden volgens zijn belofte. Hij kan de lof van de Heer al zingen.

Opdat wij vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt, legt de apostel Paulus uit. Daarom worden we uitgenodigd om standvastig te zijn. *Zet je niet opnieuw onder het slavenjuk* (Gal 5:1), legt de apostel uit. Om God te zien, om zich aan Hem voor te stellen, niet langer in zijn tempel van Jeruzalem, maar in zijn Koninkrijk. *Morele reinheid is op zich niet meer genoeg*. Het vereist de actieve aanwezigheid van de Heer in het dagelijks leven; het vereist liefde, de aanwezigheid van God-Liefde; dan zal de Mens door en door rein zijn. In feite legt Jezus aan zijn apostelen uit: *"Gij zijt al rein dankzij het woord dat Ik tot u gesproken heb."* (Joh 15,3). *"Wie een bad heeft genomen, behoeft zich niet meer te wassen, hij is immers helemaal rein."* (Joh 13,10).

Sprekend over voedsel trekt Petrus een drievoudige conclusie. Er is geen onrein voedsel meer (Handelingen 10:15; 11:9); de onbesnedenen zelf zijn niet langer onrein (Handelingen 10:28); het is door het geloof dat God nu de harten van de heidenen reinigt (Handelingen 15:9). Paulus verduidelijkt deze kwestie van reinheid door te bevestigen dat voor de christen *"geen enkel ding onrein is uit zichzelf"* (Rom 14,14). Nu het regime van de oude wet is verdwenen, worden de reinheidsvoorschriften "tandeloze voorschriften" waarvan Christus ons heeft bevrijd (Gal 4:3, 9; Kol 2:16-23). Christus gaf zichzelf over voor de Kerk om haar te heiligen door haar te reinigen met water (Ef 5:26). Het is geen kwestie van uitwendige reiniging, want het water van de doop bevrijdt ons van alle smet doordat het ons verenigt met de opgestane Jezus Christus (1.3.21). We worden inderdaad gereinigd door onze hoop op God, die ons door Christus tot aangenomen kinderen heeft gemaakt (1 Joh 3,3). Als christenen moeten we ons van nu af aan reinigen van elke bezoedeling van lichaam en geest om het werk van onze heiliging te voltooien (2Cor 7:1). *Alles is rein voor de reinen* (Ti 1:15) en wat nu telt voor God is de diepe gezindheid van een vernieuwd hart (1Tm 4:4). Christelijke naastenliefde komt voort uit een zuiver hart, een goed geweten en een oprecht geloof (1Tm 1,5). Wat een vreugde is het om de Heer te dienen met een zuiver geweten (2Tm 1:3)! Het tegenovergestelde van onreinheid is heiligheid (1Tess 4:7s; Rom 6:19). In feite worden we uitgenodigd om Christus, gestorven en verrezen, te ontmoeten; Hij is het die ons reinigt en van alle kwaad bevrijdt.

Hoe kunnen we evangeliseren als we ons afzonderen van mensen die we als onzuiver, zondig, onrein beschouwen? Hoe kunnen we evangeliseren als we niet naar onze tijdgenoten gaan, onze zusters en broeders, ongeacht hun religieuze overtuigingen en mate van heiligheid? Het is aan ieder van ons, missionaire leerlingen, om uit ons zuivere hart rechtvaardigheid en geloof, naastenliefde en vrede te laten ontspringen, zonder de missionaire dynamiek te vergeten. De Geest is ons gegeven om verder te gaan op de weg van heiligheid, liefde en gerechtigheid. De Kerk biedt ons de sacramenten en verschillende andere middelen om de Heer Jezus te volgen. U die rechtvaardiging zoekt door de Wet, als u zich hebt afgescheiden van Christus, u bent uit de genade gevallen als u niet vertrouwt op Gods barmhartigheid en tederheid, als u niet gelooft in de heiligende Geest. Volgelingen van Christus, het is door de Geest en in geloof dat we moeten wachten op de gehoopte gerechtigheid en groeien in heiligheid. Want wat in Christus Jezus waarde heeft, is niet of iemand besneden is of niet, maar een geloof dat handelt door naastenliefde.

Woensdag 16 oktober 2024

28e Week door het jaar - Jaar B

Gal 5,18-25; Ps 1; Lc 11,42-46

In het evangelie richt Jezus zich tot de leiders, de bezielers van het religieuze leven van Israël. Zijn manier van spreken is profetisch, en daarvoor gebruikt hij "smarten", die orakels van tegenspoed zijn en daarom wijzen op gedrag dat tot de ondergang leidt. Het zijn waarschuwingen, net zoals Paulus de Galaten in de eerste lezing wijst op de "werken die voortkomen uit de zelfzuchtige wanorde van de mens" en die hen weghouden van het Koninkrijk van God.

Deze ondeugden zorgen ervoor dat we het leven van de Geest verliezen en staan in contrast met de vruchten die van een geestelijk leven verwacht worden, namelijk "liefde, vreugde, vrede, vrijgevigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing".

Laten we nu eens kijken naar elk van de gedragingen en houdingen die Jezus wil corrigeren, zodat ze in harmonie met het koninkrijk van God kunnen worden omgebogen: "Wee u, farizeeër! Gij betaalt wel tienden van munt en wijnruit en allerlei kruiden, maar bekommert u niet om rechtvaardigheid en liefde tot God." (Lc 11:42a)

Jezus valt niet de wet zelf aan (zie Deut. 12:22; Lev. 27:30), maar eerder de manier waarop en de reden waarom gehoorzaamheid eraan wordt geëist. De farizeeën hebben een overdreven ijver in de eisen gestopt en zijn vervallen in een "detail" waardoor ze de ware betekenis van wat ze doen kwijtraken. Hierdoor vergeten ze wat belangrijk is: de liefde van God en gerechtigheid jegens hun zusters en broeders.

In dit verband heeft paus Franciscus ons herinnerd aan de juiste geleidelijkheid in de verkondiging van het evangelie:

Pastoraat in missionaire stijl is niet geobsedeerd door het onsamenhangend doorgeven van een veelheid aan leerstellingen die opdringerig moeten worden opgelegd. Wanneer we een pastoraal doel en een missionaire stijl aannemen die werkelijk iedereen wil bereiken zonder uitzondering of uitsluiting, moet de boodschap zich concentreren op de essentie, op wat het mooist, het grootst, het aantrekkelijkst en tegelijkertijd het meest noodzakelijk is. De boodschap wordt vereenvoudigd, maar verliest niets van zijn diepte en waarheid, en wordt daardoor des te krachtiger en overtuigender. (EG 35)

"Wee u, farizeeën! Gij zijt belust op de voornaamste zetel in de synagoge en de begroetingen op de markt." (Lc 11:43)

Een religieus leider straalt een zeker prestige uit, en een groot gevaar is om eerbewijzen of privileges na te streven. In dit geval denkt men aan zichzelf, aan het eigen imago, in een poging om door anderen gezien te worden als zuiver en rechtvaardig, als een goed mens. Deze houding kan ons de missionaire weg doen verliezen en de verkondiging van het evangelie ernstig aantasten:

Opnieuw verlicht paus Franciscus ons:

Het centrale karakter van het kerygma vraagt om het benadrukken van die elementen die vandaag het meest nodig zijn: het moet Gods reddende liefde uitdrukken die voorafgaat aan elke morele en religieuze verplichting van onze kant; het moet de waarheid niet opdringen maar oproepen tot vrijheid; het moet gekenmerkt worden door vreugde, bemoediging, levendigheid en een harmonieuze balans die de verkondiging niet zal reduceren tot een paar leerstellingen die soms meer filosofisch dan evangelisch zijn. Dit alles vraagt van de evangelist bepaalde houdingen die de openheid voor de boodschap bevorderen: benaderbaarheid, bereidheid tot dialoog, geduld, warmte en een welkom zonder oordeel. (EG 165)

"Wee u! Gij zijt gelijk aan onzichtbare graven, waar de mensen overheen wandelen zonder het te weten." (Lc 11:44)

Dit is waarschijnlijk een van de ernstigste waarschuwingen. Het is een echo van de eis van zuiverheid op de begraafplaatsen van Numeri 19:16, waar het aanraken van een graf een oorzaak van onreinheid was, dus moesten ze beter zichtbaar worden gemaakt met witte verf. De interpretatie van Lucas is nieuw: de graven zijn de religieuze leiders die opvallen ("gewit" is een verwijzing naar de zichtbaarheid waarover het tweede "wee!" spreekt), en de mensen die hen voortdurend omringen om naar hun leerstellingen te luisteren zijn degenen die onrein worden, omdat ze in contact met hen besmet worden door hun ondeugden zonder het te beseffen. Een evangelist die niet trouw is aan het evangelie kan de boodschap verdraaien en anderen op een dwaalspoor brengen.

"Wee ook u, wetgeleerden! Gij legt de mensen haast ondraaglijke lasten op en raakt zelf die lasten niet met één van uw vingers aan" (Lc 11,46).

De juristen, aan wie dit laatste "wee" is gericht, stonden bekend om hun strenge interpretatie van de wet, waaraan ze enkele verplichtingen toevoegden die niet gerechtvaardigd waren. Maar op hun beurt slaagden ze er listig in om niet te doen wat ze anderen opdroegen. Deze "wee" vestigt de aandacht op de noodzaak van consistentie en persoonlijke toewijding aan wat we verkondigen.

Laten we deze dag de vermaning van Paulus ter harte nemen: "Als we het leven van de Geest hebben, laten we dan naar dezelfde Geest handelen."

Donderdag 17 oktober 2024

28e Week door het jaar - Jaar B

Gedenkdag van Sint Ignatius van Antiochië, bisschop en martelaar

Ef 1,1-10; Ps 98; Lc 11,47-54

Vandaag gedenken we de heilige Ignatius van Antiochië, bisschop en martelaar, en de lezingen laten ons het mysterie van het leven van de profeet-martelaar, de apostel-martelaar benaderen. Hoewel het evangelie een voortzetting is van het evangelie dat we gisteren lazen, is de dramatische toon vandaag groter, zozeer zelfs dat Jezus aan het einde op verraderlijke wijze wordt aangevallen door de schriftgeleerden en farizeeën die hem voor de maaltijd hadden uitgenodigd.

Laten we de context niet vergeten: Jezus was uitgenodigd om te komen eten in het huis van een farizeeër en zijn gastheer lijkt verbaasd dat Jezus de rituele wassingen, het wassen voor het eten, had overgeslagen. Deze maaltijd lijkt te worden verteld met het zogenaamde Griekse symposium in gedachten, dat wil zeggen, een plechtige maaltijd waarbij de gasten filosofische vragen bespraken terwijl ze aten en dronken. De verteller van Lucas gebruikt deze setting, die zo vertrouwd is voor zijn lezers.

"Wee u! Gij bouwt de graven van de profeten, maar uw vaders hebben hen gedood."

Deze beschuldiging van het vervolgen en doden van de profeten, die het geweten van een heel volk zijn, loopt als een rode draad door het evangelie van Lucas vanaf de Bergrede (Lc 6:22-23) en wordt opnieuw opgenomen in de Handelingen van de Apostelen (Hand 7:52). Jezus identificeert zichzelf als profeet (Lc 4,24; 13,33-34).

De beschuldiging van het bouwen van graven voor de profeten is een belediging die Jezus onmiddellijk verduidelijkt door te stellen dat de huidige generatie niet beter is dan de vorige en niets anders doet dan continuïteit geven aan het systematisch vermoorden van profeten en boodschappers van God. Juist vanwege deze continuïteit blijkt het bouwen van graven, monumenten en gedenkplaten als eerbetoon aan de vermoorde profeten een manier te zijn om hun gewelddadige dood te vieren en dus goed te keuren.

"Daarom zei de wijsheid van God: 'Ik zal tot hen profeten en apostelen zenden; sommigen van hen zullen zij doden en vervolgen', opdat deze generatie zou worden belast met het bloed van alle profeten die sinds de grondlegging van de wereld zijn vergoten."

Jezus schrijft een citaat toe aan de wijsheid van God; het merkwaardige is dat het geciteerde gezegde niet voorkomt in het Oude Testament of in andere peritestamentale geschriften. Het zou gezien kunnen worden als een uitnodiging om Jezus zelf te identificeren als deze gepersonifieerde wijsheid.

Jezus voorspelt vervolgens de moord op een aantal van zijn zendingen, waaronder zijn eigen dood. Maar deze doden, zegt de Heer, zullen niet vergeten worden, noch ongestraft blijven; integendeel, de verantwoordelijkheid en de gevolgen van de aangerichte schade zullen genomen moeten worden. Zoals de heilige Ignatius van Antiochië jaren later zou zeggen: "Ik ben Gods graan, vermalen door de tanden van wilde beesten en omgevormd tot het zuivere brood van Christus. De goddelijke gerechtigheid, die het kwaad in het goede verandert, zal alle daden van vervolging en moord bereiken die door de geschiedenis heen zijn gepleegd."

Op deze manier laat Jezus ons een verband zien tussen het gedrag van het volk van Israël, dat de profeten en boodschappers van God afwijst, en wat er met Hem in Jeruzalem zal gebeuren, en daarna met zijn apostelen, en later met zoveel zendingen in de wereld tot op de dag van vandaag.

"Wee jullie, wetgeleerden! Jullie hebben de sleutel van de kennis weggenomen."

Jezus spreekt in de naam van God zijn profetische verontwaardiging uit tegen deze groep farizeeën, omdat hun gedrag een verkeerde interpretatie van de wet blijkt te zijn, en dat terwijl hun rol onder het volk juist was om leiders te zijn, en toch bleken ze degenen die naar hen luisterden op een dwaalspoor te brengen. Ze hadden "de sleutel tot de deur van de kennis", maar het lijkt erop dat ze niet naar binnen gingen en ook niemand binnen lieten.

Wij zendingen kunnen niet houden wat we hebben ontvangen, want, zoals we horen in de brief aan de Efeziërs: "In overeenstemming met de rijkdom van zijn genade die hij ons heeft geschonken. In alle wijsheid en inzicht heeft hij ons het geheim van zijn wil bekend gemaakt."

"Toen Jezus wegging, begonnen de Schriftgeleerden en farizeeën vijandig tegen Hem te doen en Hem over veel dingen te ondervragen, want ze beraamden plannen om Hem te betrappen op iets wat Hij zou kunnen zeggen."

Alles eindigt in openlijke vijandigheid. Jezus, die openlijk een vriend is van tollenaars en zondaars, van verstotenen, van onreinen, weigert niet te eten met een man die behoort tot een van de meest onbuigzame groepen in de interpretatie van de wet. Toch laat Hij hen inzien hoe ze zijn afgedwaald. Ze hebben een religie van goede praktijken opgebouwd, maar zonder een bevrijdende ziel, en ze zoeken hun toevlucht in een formele en onbuigzame uiterlijke verbintenis, maar zonder barmhartigheid of mededogen. Op deze manier hebben ze de Geest verstikt die waait waarheen hij wil, door hem te veranderen in een

nauwgezet apparaat van voorschriften. Ze hebben de basis van hun missie verloren, namelijk het uitleggen en interpreteren van de Schrift. Ze hebben zich slechte leraren getoond, niet in staat om de betekenis van de Schriften zelf te doorgronden en niet in staat om het plan van Gods liefde dat in hen geopenbaard is, aan anderen over te brengen, laat staan om degene te erkennen die door de Vader gezonden is, Jezus van Nazareth, en ze zijn afgeweken van het plan dat God voor ogen had en dat, zoals Sint-Paulus zegt, "alles, zowel het hemelse als het aardse, Christus tot hoofd moet hebben".

Vrijdag 18 oktober 2024

28e Week door het jaar - Jaar B

Feest van Sint-Lucas, evangelist

2 Tm 4,10-17b; Ps 145; Lc 10,1-9

Vandaag vieren we het feest van de heilige Lucas, de evangelist aan wie het evangelie is toegeschreven dat ons in deze laatste dagen bijna voortdurend vergezelt. Het is belangrijk om te onthouden dat Lucas in zijn twee boeken die aan Theofilus (theofilos: vriend van God) zijn opgedragen, de twee delen van hetzelfde werk over de hemelvaart van Jezus samenvat (Lc 24,50-53; Heb 1,6-11). De hemelvaart betekent zowel het hoogtepunt van Jezus' heerschappij als de zending van de leerlingen "naar de uiteinden van de aarde". Het schrijven van het evangelie (en de Handelingen der Apostelen) is een concrete vorm van zending.

Op basis van de evangelietekst van vandaag zullen we de serie van zeven geboden van een missionaris uitlichten (in feite zouden we er tien hebben als we de drie geboden die in verzen 10-12 staan, die we vandaag niet lezen, erbij zouden optellen). Op deze manier zullen we hem een beetje beter begrijpen, en zullen we ook onszelf begrijpen als missionaire volgelingen. Laten we eens kijken:

- Bid! (10,2).

De missionaris is bovenal een biddend persoon. Zoals sinds Pinksteren het geval is geweest, en wordt bevestigd in Handelingen 13:1-3, begint de zending met een gemeenschap die bidt en bekleed is met de Geest om diegenen uit te zenden die de Heer onder hen uitkiest. Maar de 72 realiseerden zich dat, hoewel ze ogenschijnlijk met velen waren, ze in werkelijkheid niet genoeg waren: "Arbeiders zijn er weinig."

- Ga op weg! (10,3).

De houding is om altijd "onderweg" te zijn. De missionaris is zich ervan bewust dat hij een wereld vol gevaren betreedt, dat zijn leven altijd bedreigd zal worden: "als lammeren tussen wolven". De missionaris zal anderen niet onderwerpen, hij/zij is een persoon van vrede. Zoals paus Franciscus in zijn boodschap voor de Wereldmissiezondag van dit jaar in herinnering brengt: "Bij het verkondigen aan de wereld van "de schoonheid van de reddende liefde van God, geopenbaard in Jezus Christus die gestorven is en opgestaan uit de dood" (*Evangelii Gaudium*, 36), moeten missionaire volgelingen dit doen met vreugde, grootmoedigheid en welwillendheid die de vruchten zijn van de Heilige Geest in hen (vgl. *Gal* 5,22). Niet door druk uit te oefenen, te dwingen of te bekeren, maar met nabijheid, mededogen en tederheid, en op deze manier Gods eigen manier van zijn en handelen te weerspiegelen."

- Niet dragen (10,4a).

De missionaris reist los van alles. Er zijn vier dingen die nodig zijn voor een reis en daar maakt hij zich van los: geld, een rugzak voor een snack en andere kleren, sandalen voor lange wandelingen over rotsachtig terrein. Dit betekent niet dat hij "in de lucht" blijft, zijn zekerheid ligt in zijn geloof in God die hem niet in de steek laat en die als zijn Vader in zijn behoeften voorziet. Dit is zo echt dat toen Jezus hen vroeg: 'Toen ik u uitzond zonder beurs, reiszak of schoeisel, hebt ge toen aan iets gebrek gehad?' Ze antwoordden: 'Aan niets.'. (Lc 22,35).

Een zekerheid die ook Paulus voelde en die in de eerste lezing van vandaag wordt genoemd: "Maar de Heer stond mij bij en gaf mij kracht, opdat door mij de verkondiging voleindigd zou worden en alle heidenen haar zouden horen" (2Tm 4,10).

- "en groet niemand onderweg" (10,4b),

Het geeft aan dat de missionaris los van iedereen reist, niets en niemand leidt hem af van het beantwoorden aan de urgentie van de missie.

- "Zeg!" (10,5).

De verkondiging van het evangelie begint met de vredesgroet: "Shalom leká" (vgl. Joh 6,23; Lc 24,36). Het is geen loos formalisme, maar een geschenk dat aangenomen of afgewezen kan worden.

Dit geschenk, dat "vredelievende mensen" weten te verwelkomen, is verbonden met de komst van verlossing. Deze vrede is het paasgeschenk van Christus (Lucas 24,36; zie ook 2,14, 29; 19,42; Handelingen 10,36). Een geschenk wordt alleen ontvangen door degenen die ervoor openstaan.

"De boodschap van het evangelie begint altijd met een vredesgroet, en vrede bekroont en bevestigt te allen tijde de relaties tussen de leerlingen. Vrede is mogelijk omdat de Heer de wereld en haar voortdurende conflicten heeft overwonnen "door vrede te stichten door het bloed van zijn kruis" (Kol 1,20)." (EG 229).

- "Blijf!" (10,7).

De missionaris gaat niet op zoek naar comfort, dus wordt hem geadviseerd om niet van huis naar huis te gaan, maar om "te blijven" (10,7) en "te eten en te drinken wat u wordt aangeboden" (10,8b).

"Blijven" betekent diep binnendringen in de realiteit en het relationele weefsel van het huis dat geëvangeliiseerd wordt, zodat het Koninkrijk van God van binnenuit kan binnendringen (zoals Jezus deed met de Emmaüsgangers): "Blijf bij ons!... En hij ging naar binnen om bij hen te blijven", Lc 24,29; of zoals Paulus in het huis van Lydia, Handelingen 16,15). De missionaris moet weten hoe hij gastvrijheid moet aanvaarden, wat een teken is van de liefde van een God die voorziet. We moeten niet alleen weten hoe we moeten geven, maar ook hoe we moeten ontvangen.

- "Genees!" (10,9a).

Actie gaat vooraf aan discours. De missionaris drukt zich eerst uit met daden en dan met woorden die helpen om te begrijpen wat er is gebeurd. In het evangelie van Lucas zijn er veel genezingen die het koninkrijk zichtbaar maakten (zie 11:20). De komst van de Messias was in hen zichtbaar. Jezus legt deze taak nu in de handen van zijn missionarissen.

- "Zeg!" (10,9b).

Net zoals de reizende Jezus overall het "goede nieuws van het koninkrijk" verkondigt (4,43), is de missionaris een verkondiger en getuige van de definitieve intrede van God in de geschiedenis. De stille missie van de werken heeft ook het woord nodig, zoals Johannes Paulus II zei: "Er kan geen sprake zijn van ware evangelisatie zonder de uitdrukkelijke verkondiging van Jezus als Heer" en zonder "het primaat van de verkondiging van Jezus Christus in alle evangelisatiewerk" (*Ecclesia in Asia*, 19).

Laten we onthouden dat het evangelie het grootste geschenk is dat wij christenen hebben. Daarom moeten we het delen met alle mannen en vrouwen die op zoek zijn naar een reden om te leven.

Laten we de Heer zegenen door de evangelist Lucas.

"Dit is het nieuwe verbond dat God met Lucas sloot (vgl. Jer 31,31),

Hij stopte het levende en eeuwige Woord in zijn hart (Jer 31,33).

Hij onderscheidde hem van de Grieken

zodat hij zou gaan en vrucht dragen (vgl. Joh 15,16).

Lucas, de geliefde arts (vgl. Kol 4,14),

de broeder geprezen door alle kerken

voor zijn verkondiging van het evangelie (vgl. 2 Kor 8,18).

Jood of Griek, er is geen verschil meer,

Want de Schrift zegt: "Wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.

Hij is zelf de Heer van alles, vrijgevig voor wie hem aanroepen.

Hij kwam om te zoeken en te redden wat verloren was (vgl. Lc 19,10).

Zij zullen tot hem komen uit het oosten en uit het westen

uit het noorden en uit het zuiden,

om deel te nemen aan het feestmaal in het koninkrijk van de hemel (vgl. Lc 13,29)".

(Opgesteld door het Apostolisch Klooster van Piedra Blanca)

Zaterdag 19 oktober 2024

28e Week door het jaar - Jaar B

Gedenkdag van de heiligen Johannes van Brébeuf en Isaac Jogues, Priesters en Gezellen, Martelaren

Ef 1,15-23 ; Ps 8; Lc 12,8-12

Na de verhandeling tegen de farizeeën en rabbijnen geeft Lucas ons een instructie over het rechtvaardige gedrag van de discipelen in de wereld.

Het is nuttig om onszelf in de juiste context te plaatsen om het evangelie van vandaag beter te begrijpen. De discipelen, die bekend staan als de "vrienden van Jezus", zullen spoedig vervolgd worden. Maar ze hoeven niets te vrezen, noch hun vijanden noch het martelaarschap, behalve God: "Wees niet bang... maar wees bang voor..." (12:4-5), "niet één van hen is aan de aandacht van God ontsnapt". (zie 12:6).

"Iedereen die mij erkent tegenover anderen zal de Mensenzoon erkennen tegenover de engelen van God. Maar wie mij verloochent tegenover anderen, zal verloochend worden tegenover de engelen van God."

God zal Zijn leerlingen niet in de steek laten als ze worden vervolgd. Deze overtuiging wordt onderstreept in de passage die we vandaag lezen:

1. De Schepper van de Vader zal hen ondersteunen, net zoals hij waakt over de levens van zijn vogeltjes (12:6-7);
2. De Zoon zal hen ondersteunen in het uur van het laatste oordeel (12:8-9);
3. De heilige Geest zal hen bijstaan door de woorden op hun lippen te leggen die ze nodig hebben op het moment van ondervraging voor het tribunaal (12:11-12).

Er is maar één "maar": Als God toegewijd is aan de vervolgte leerling, dan moet de leerling ook toegewijd genoeg zijn om niet terug te krabbelen: hij moet "erkennen" en niet "ontkennen" dat hij een vriend van Jezus is (12:8-9).

Wie daarentegen in de aardse Jezus slechts een mens ziet en in hem de "Mensenzoon" (= Messias) beledigt, kan vergeven worden: "Iedereen die een woord spreekt tegen de Mensenzoon zal vergeven worden" (12:10a); zie bijvoorbeeld het lijdensverhaal: "Vader, vergeef het hun, zij weten niet wat zij doen"; (23:34).

Het ernstige probleem is dat degene die zich definitief afsluit voor de werking van de heilige Geest die zich in Jezus en de leerlingen openbaarde, voor altijd verloren zal zijn: "degene die lastert tegen de heilige Geest zal niet vergeven worden." (12:10b).

Door de geloofsbelijdenis van de leerlingen zal de heilige Geest altijd getuigen van de opgestane Jezus, die door de Vader uit de diepten van de dood is opgeheven, en zal Hij ieder mens naar verlossing leiden. Het is de heilige Geest die iedereen de mogelijkheid tot bekering en vergeving geeft (zie Handelingen 2:32-41; 3:12-26 en 5:30-32).

Laten we eens kijken naar de consequentie voor de vervolger: juist omdat de heilige Geest werkt door de apostolische verkondiging van Jezus, kan degene die het "getuigenis" van de leerlingen verwerpt niet vergeven worden, omdat hij de mogelijkheid van vergeving heeft veracht. Dit is "godslastering tegen de heilige Geest", wat hem een "tegenstander van God" maakt (Handelingen 5:39).

We moeten bidden, net als Paulus, dat de verkondiging wordt ontvangen voor wat ze is, en dat alles "de ogen van uw hart verlicht mogen worden, opdat u weet wat de hoop is die bij zijn roeping hoort, wat de rijkdom is van de heerlijkheid in zijn erfenis onder de heiligen, en wat de onovertroffen grootheid is van zijn macht voor ons die geloven".

Zondag 20 oktober 2024

29e Week door het Jaar - Jaar B

Wereldmissie Zondag

Jes 53,10-11; Ps 33; Heb 4,14-16; Mc 10,35-45 (Mt 22,1-14)

Het thema dat paus Franciscus heeft gekozen voor Wereldmissiezondag is: "Ga en nodig iedereen uit voor het bruiloftsmaal" (Mt 22,9) Het bruiloftsmaal is dat van het bruiloftsfeest van de Zoon, van Hem die de hele mensheid komt huwen en daarom iedereen wil uitnodigen voor het bruiloftsmaal. Hij zegt: "De beker die ik drink, zult u drinken, en met het doopsel waarmee ik gedoopt ben, zult u gedoopt worden." Wat is dit doopsel voor Jezus als het niet is om ondergedompeld te worden in onze menselijkheid vanaf Zijn geboorte tot aan Zijn lijden en dood, wanneer Hij Zijn leven zal geven voor de velen? De Bruidegom is in alle opzichten op de proef gesteld en biedt ons een liefde van mededogen, barmhartigheid en bevrijding (Psalm van de Dag). Meer nog, Hij geeft ons Zijn leven in ruil aan - wat een grotere genade, wat een groter geschenk! We zijn uitgenodigd op een sublieme, wonderbaarlijke, genadige bruiloft (2e lezing)!

De Bruidegom spreekt over het dienen van ons, wat niet onze huwelijksgewoonte is. Hij is de dienaar die verpletterd werd door het lijden en die de menigte van zijn zusters en broeders in de mensheid zal rechtvaardigen (eerste lezing). Zo biedt hij het menu van het banket aan om ons verlossing te serveren, niets minder. Zijn offer, aangeboden in de heilige eucharistie, is een helende genade voor onze gewonde mensheid. Ja, van hem verwachten we ons nieuwe leven, zingt de Psalm, moge zijn liefde op ons zijn, onze hoop is op hem. Laten we iedereen uitnodigen voor het feestmaal van de eucharistie, voor het bruiloftsmaal van het Lam: dat is onze universele zending, *ad gentes*, voor alle volkeren. In zijn boodschap voor vandaag zegt paus Franciscus tegen ons: "Terwijl de wereld ons de verschillende 'banketten' van het consumptisme, egoïstisch comfort, het vergaren van rijkdom en individualisme voorschotellet, roept het evangelie iedereen op tot het goddelijke banket, dat gekenmerkt wordt door vreugde, delen, rechtvaardigheid en broederschap in gemeenschap met God en met anderen. Deze volheid van leven, die het geschenk van Christus is, wordt zelfs nu al verwacht in het banket van de eucharistie, die de Kerk geboden door de Heer viert ter nagedachtenis aan Hem. De uitnodiging tot het eschatologische banket die wij in onze evangelisatiezending aan iedereen brengen, is intrinsiek verbonden met de uitnodiging tot de eucharistische tafel, waar de Heer ons voedt met zijn woord en met zijn Lichaam en Bloed" (Boodschap voor Wereldmissie [zon]dag 2024).

Laten we eens kijken naar het leven van een gedoopte vrouw om te zien wat het betekent om de genade te krijgen om onze naasten te dienen, zelfs tot op het punt van het drinken van de beker van lijden en opoffering. Paus Franciscus geeft ons het voorbeeld van Josephine Bakhita uit Sudan: "Geboren in Darfur - het gehavende Darfur! - in 1869, werd ze op zevenjarige leeftijd bij haar familie weggehaald en tot slavin gemaakt. [...] Ze had acht verschillende meesters - elke meester verkocht haar door aan de volgende. Het fysieke en morele lijden dat ze als kind onderging, liet haar zonder identiteit achter. [Maar ze getuigde zelf: 'Als slavin wanhoopde ik nooit, omdat ik voelde dat een mysterieuze kracht mij steunde.' [...] wat was het geheim van de heilige Bakhita? We weten dat een gewond persoon vaak op zijn beurt verwondt: de onderdrukte wordt gemakkelijk de onderdrukker. In plaats daarvan is de roeping van de onderdrukten om zichzelf en hun onderdrukkers te bevrijden, om herstellende van de mensheid te worden. Alleen in de zwakte van de onderdrukten kan de kracht van Gods liefde, die beiden bevrijdt, geopenbaard worden. De heilige Bakhita drukt deze waarheid heel goed uit.

Op een dag gaf haar mentor haar een klein kruisbeeld en zij, die nooit iets had bezeten, koesterde het jaloers. Toen ze ernaar keek, ervoer ze een innerlijke bevrijding, omdat ze voelde dat ze begrepen en geliefd werd en daarom *in staat was om te begrijpen en lief te hebben*: dit was het begin. [...] Inderdaad, zou ze verder zeggen: "Gods liefde heeft me altijd op een mysterieuze manier vergezeld... De Heer heeft heel veel van me gehouden: je moet van iedereen houden... je moet medelijden hebben!" Dit is Bakhita's ziel. Waarlijk, medelijden hebben betekent zowel *lijden met* de slachtoffers van de grote onmenselijkheid in de wereld, als ook *medelijden hebben met* degenen die fouten maken en onrecht doen, niet rechtvaardigen, maar vermensen. Dit is de streling die ze ons leert: humaniseren. Wanneer we in de logica van het vechten terechtkomen, van onderlinge verdeeldheid, van slechte gevoelens, de een tegen de ander, verliezen we onze menselijkheid. En heel vaak denken we dat we menselijkheid nodig hebben, dat we menselijker moeten worden. En dit is het werk dat Sint-Bakhita ons leert: humaniseren, onszelf humaniseren en anderen humaniseren.

Toen de heilige Bakhita christen werd, werd ze getransformeerd door de volgende woorden van Christus, waarover ze elke dag mediteerde: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen" (Lc 23,34) [...]. We kunnen zeggen dat het leven van de heilige Bakhita een *existentiële parabel van vergeving* is geworden. Het is fijn om over iemand te kunnen zeggen: "hij was in staat, zij was in staat om te vergeven, altijd". [Vergeving heeft haar bevrijd. Vergeving die ze eerst ontving door Gods barmhartige liefde, en daarna de vergeving die ze gaf, maakte van haar een vrije, vreugdevolle vrouw, in staat om lief te hebben. Bakhita was in staat om dienstbaarheid niet als slavernij te ervaren, maar als een uitdrukking van de vrije gave van zichzelf. En dat is heel belangrijk: tegen haar wil tot dienstknecht gemaakt - ze werd als slavin verkocht - koos ze er later uit vrije wil voor om dienstknecht te worden, om de lasten van anderen op haar schouders te dragen. (Catechese 22 De passie voor evangelisatie).

Ten slotte kan de oproep om de beker te drinken en het leven neer te leggen missionaire leerlingen uitnodigen om hun leven voor Christus neer te leggen. Ze worden gevoed aan het banket van de eucharistie en geroepen om hun leven in

overeenstemming te brengen met dit mysterie van huwelijkse liefde. Omdat Jezus zijn leven voor ons gaf, kunnen zij hun leven geven uit liefde voor Hem en voor hun geliefden. Paus Franciscus legt het als volgt uit, geïnspireerd door het martelaarschap van de heilige Laurentius: "De heilige Augustinus onderstreept vaak deze dynamiek van dankbaarheid en de gratuite wederkerigheid van het geven. Dit is bijvoorbeeld wat hij preekte op het feest van de heilige Laurentius: "Hij vervulde het ambt van diaken; daar diende hij de heilige kelk met het bloed van Christus toe; daar vergoot hij zijn eigen bloed voor de naam van Christus. De gezegende apostel Johannes legde het mysterie van het avondmaal duidelijk uit toen hij zei: 'Zoals Christus zijn leven voor ons heeft afgelegd, zo moeten ook wij ons leven afleggen voor de broeders' (1 Joh 3,16). De heilige Laurentius begreep dit, mijn broeders, en hij deed het; en hij bereidde ongetwijfeld dingen die lijken op wat hij aan die tafel ontving. Hij had Christus lief in zijn leven, hij imiteerde hem in zijn dood" (Preken 304, 14; pl 38, 1395-1397). Op deze manier verklaarde Sint-Augustinus de spirituele dynamiek die de martelaren inspireerde." (Catechese 11 De passie voor evangelisatie)

Het Tweede Vaticaans Concilie herinnert ons eraan dat "het martelaarschap de leerling doet lijken op zijn meester, die vrijwillig de dood heeft aanvaard voor het heil van de wereld en daardoor wordt hij aan hem gelijkvormig door het vergieten van bloed. Daarom beschouwt de Kerk het martelaarschap als de hoogste gave en het hoogste bewijs van liefde" (vgl. Dogmatische Constitutie *Lumen Gentium*, 42). Paus Franciscus legt uit: "In navolging van Christus en met Zijn genade veranderen martelaren het geweld van degenen die de verkondiging afwijzen in het hoogste bewijs van liefde, dat zo ver gaat als de vergeving van hun eigen vervolgers. Dit is interessant: martelaren vergeven hun vervolgers altijd. Stefanus, de eerste martelaar, stierf terwijl hij bad: "Heer, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen". Martelaren bidden voor hun vervolgers. Hoewel het martelaarschap slechts van enkelen wordt gevraagd, "moeten toch allen bereid zijn om Christus voor de mensen te belijden. Ze moeten bereid zijn deze geloofsbelijdenis af te leggen, zelfs te midden van vervolgingen, die de Kerk nooit zal ontberen, bij het volgen van de weg van het kruis" (*ibid.*, 42). Maar waren deze vervolgingen iets van die tijd? Nee, nee: vandaag. Vandaag zijn er vervolgingen van christenen over de hele wereld, vele, vele. Er zijn vandaag de dag meer martelaren dan in de begintijd. Martelaren laten ons zien dat elke christen geroepen is om te getuigen van het leven, zelfs als dit niet zo ver gaat als het vergieten van bloed, door zichzelf weg te geven aan God en aan hun broeders, in navolging van Jezus" (Catechese 11).

Laten we op deze Wereldmissiezondag gehoor geven aan de oproep van alle gedoopten om te dienen en ons leven te geven. Laten we iedereen uitnodigen om de rijkdom van onze christelijke spiritualiteit en ons eucharistisch banket te ontdekken, waar Jezus Zijn leven voor ons geeft en ons de genade schenkt om hetzelfde voor anderen te doen. Laten we bidden voor de grote universele zending van de gedoopten en deze concreet ondersteunen door onze financiële bijdragen die volledig bestemd zijn voor het Werk voor de Geloofsverbreding, het pauselijk werk dat jonge Kerken helpt. Laten we standvastig zijn in de bevestiging van ons geloof, dat als model de Dienaar en Hogepriester Jezus heeft, die vandaag Zijn leven opnieuw geeft in het banket van Zijn eucharistie. Laten we gaan en iedereen uitnodigen voor dit banket van echt voedsel, het brood van eeuwig leven!

Tot slot, zelfs als we in de verleiding komen om bij het banket te blijven, om bij Jezus te blijven, is er altijd de oproep tot zending. Ga, zegt Christus. "*Er is echter geen blijven zonder gaan*. In feite is het volgen van Christus geen naar binnen gericht feit: zonder verkondiging, zonder dienstbaarheid, zonder zending groeit de relatie met Jezus niet. We merken op dat de Heer in het evangelie de leerlingen uitzendt voordat hun voorbereiding voltooid is: kort nadat Hij hen geroepen heeft, zendt Hij hen al uit! Dit betekent dat de ervaring van zending deel uitmaakt van de christelijke vorming. Laten we dan herinneren aan deze twee constitutieve momenten voor elke leerling: bij Jezus blijven en op weg gaan, gezonden door Jezus." (Catechese 4).

Waarom uitnodigen, waarom dit banket aan iedereen aankondigen? Paus Franciscus vervolgt: "Waarom verkondigen: de motivatie ligt in een paar woorden van Jezus, waarvan het goed is dat we ze onthouden: "Vrijelijk hebt u ontvangen, vrijelijk geeft u" (v. 8). Het zijn maar een paar woorden. Maar waarom verkondigen? Omdat ik vrij ontvangen heb en vrij moet geven. De verkondiging begint niet vanuit onszelf, maar vanuit de schoonheid van wat we gratis hebben ontvangen, zonder verdienste: Jezus ontmoeten, Hem kennen, ontdekken dat we geliefd en gered zijn. Het is zo'n groot geschenk dat we het niet voor onszelf kunnen houden, we voelen de noodzaak om het te verspreiden; maar wel in dezelfde stijl, toch? Dat wil zeggen, in kosteloosheid. Met andere woorden: we hebben een geschenk, dus we zijn geroepen om onszelf een geschenk te geven; we hebben een geschenk ontvangen en het is onze roeping om onszelf aan anderen te geven; er is in ons de vreugde om kinderen van God te zijn, die we moeten delen met onze zusters en broeders die dat nog niet weten! Dit is de reden voor de verkondiging. Uitgaan en de vreugde brengen van wat we hebben ontvangen. (Catechese 4 De passie voor evangelisatie)

Maandag 21 oktober 2024

29e Week door het Jaar - Jaar B

Ef 2,1-10 ; Ps 100; Lc 12,13-21

We zijn in de missieweek en de leer van Jezus blijft ons zijn en doen als missionaire leerlingen verlichten. De teksten van vandaag, uit de eerste lezing, nodigen ons uit om "de criteria van deze wereld" los te laten, die worden bewogen door "de instincten, verlangens en gedachten van onze wanorde en ons egoïsme", en nodigen ons uit om Christus en "de onmetelijke rijkdom van Zijn genade in Zijn vriendelijkheid jegens ons" te verwelkomen. De episode van het evangelie is een uitstekende gelegenheid voor Jezus om ons te heroriënteren volgens de criteria die voortkomen uit de barmhartigheid en liefde die God in Christus openbaart.

Iemand op straat benadert Jezus om Hem te vragen te bemiddelen in een familieconflict. Het gaat over de jongere broer die de rechtmatige erfenis opeist van zijn oudere broer die deze lijkt te hebben genomen (12:13).

Jezus weigert tussenbeide te komen in het geschil (12:14). Met zijn woorden impliceert Hij dat Hij geen rechterlijke macht heeft gekregen om de zaak te beslechten, maar bovenal heeft Hij een ander argument dat al naar voren was gekomen in het debat met de farizeeën: "Pas op voor alle hebzucht" (12:15; zie 11:39) Hebzucht is een indicator van leven volgens "de maatstaven van deze wereld". Bovendien, zoals Paulus zegt, "is de liefde voor het geld de wortel van alle kwaad" (1Tim 6,10).

Hebzucht, de liefde voor geld, komt tot uiting in het verlangen, soms dwangmatig, om zich met dingen te vullen, om in overvloed van bezittingen te leven (12:15b). Hier komt het thema "leven" om de hoek kijken. Wat "verzekert" het leven, dat wil zeggen, wat geeft het inhoud, vreugde, volheid, wat houdt het hier in stand en wat garandeert het aan het einde van het biologische leven?

De dwaze rijke man in de gelijkenis is een man die vurig verlangt om te "leven", maar die in feite in de tegenovergestelde richting van zijn eigen bedoelingen gaat: hij gaat naar de ondergang.

De rijke man denkt dat hij een verstandige oefening doet als hij nadenkt over wat hij gaat doen om zijn oogst te behouden en een veilig leven voor de toekomst te hebben: hij gaat afbreken, opbouwen, alles wat hij heeft opslaan en een goed leven leiden, in de veilige wetenschap dat hij goede reserves heeft. Dit is een oefening in duurzame bedrijfsplanning. Maar de man die dacht dat hij intelligent was in het beheren van zijn middelen, deed uiteindelijk iets dwaas; hij vergat dat zijn leven een geschenk is en dat het "goede leven" een geschenk is dat van God komt en niet van opgebouwde goederen.

Gods criteria zijn anders:

- Goederen zijn niet voor één persoon alleen, maar om te delen. Het is noodzakelijk om "hebzucht" te overwinnen.
- Materiële goederen "verzekeren" het leven niet; alleen God kan het geven en behouden.
- Het aardse leven is beperkt en eindig, daarom heeft God "ons met Christus en in Christus opgewekt en met Hem een plaats in de hemel voor ons gereserveerd. De meest intelligente planning die we kunnen maken is plannen maken voor onze toekomst in Gods eeuwigheid.

De goede leerling is degene die zichzelf rijk maakt in de ogen van God (12:21), materiële goederen erkennend als noodzakelijk maar relatief ten opzichte van de uiteindelijke bestemming van het leven. Alles is een geschenk van God. Daarom worden we rijk door te "geven", zelfs door "te geven uit armoede" en door "het goede te doen waartoe God ons heeft bestemd". Op deze manier wordt ons hart als dat van God, met wie we in eeuwige gemeenschap willen leven.

Dinsdag 22 oktober 2024

29e Week door het Jaar - Jaar B

Ef 2,12-22 ; Ps 85; Lc 12,35-38

Tot aan de laatste dagen van zijn aardse leven bleef Johannes Paulus II met ijver en vastberadenheid de Blijde Boodschap van onze Heer Jezus Christus verkondigen, in de volle overtuiging dat Christus "gekomen is en vrede verkondigt aan u die veraf zijt en vrede aan hen die nabij zijn, want door Hem hebben wij beiden in één Geest toegang tot de Vader".

De inaugurele woorden van Johannes Paulus II blijven in ons resoneren: "**Wees niet bang. Zet de deuren wijd open voor Christus.**" Zelfs in het aangezicht van de dood bad hij tot God dat "zijn Pascha" nuttig zou zijn voor de "*belangrijke zaak die ik tracht te dienen: de redding van mannen en vrouwen, het behoud van de menselijke familie en, daarbinnen, alle naties en volkeren [...], nuttig voor de mensen die Hij speciaal aan mij heeft toevertrouwd, voor de zaak van de Kerk en voor de glorie van God zelf.*"

We zouden kunnen stellen dat we in de persoon van Johannes Paulus II kunnen nadenken over "Zalig zijn de dienaren die de meester waakzaam aantreft bij zijn aankomst".

De goede leerling heeft zijn ogen op het doel gericht. Met zijn hart op God gericht (Lc 12,22- 32) en in de oefening van naastenliefde (Lc 12,33-34) wandelt hij naar de volheid met zijn "lenden omgord" en "zijn lampen aan" (12,35) in het heden.

De gelijkenis van de "waakzame dienaren" die we vandaag lezen stelt de leerling voor als een "dienaar" die weet hoe hij moet wachten tot zijn "meester" komt. Deze gelijkenis presenteert twee momenten.

Van de bedienden naar hun meester

Volgens het eerste deel van de gelijkenis (12:35-36) wordt het wachten op de Heer gedaan met "de tuniek aan (omgordt je lendenen)" en "de lampen aan".

- De "**tuniek aan (omgordt je lendenen)**". Normaal gesproken liepen mensen in huis met de tuniek los, zonder riem; het is het equivalent van comfortabele kleding dragen. Aan de andere kant was "omgordt zijn" passend voor iemand die klaar was om te werken of te reizen, zoals in Ex 12:11; laten we ook niet vergeten dat Jezus zich "omgordde" om te dienen bij het Laatste Avondmaal.

- De "**aangestoken lampen**". De lampen in het huis werden gedoofd als de familie naar bed ging. Daarom zijn "brandende lampen" een teken van activiteit in het huis. Voor Mt 5:16 zijn deze lampen de "goede werken" en hun evangeliserende straling.

Met deze twee beelden leert Jezus dat de discipel die weet hoe hij "wachtend" moet leven, degene is die weet hoe hij moet "waken". Waakzaamheid is het tegenovergestelde van in slaap vallen of in een situatie van rust terechtkomen. Het evangelie laat geen zorgeloosheid toe, het laat geen ruimte voor luiheid, het kent geen rust. Waken" is altijd klaar zijn voor actie, het is altijd in vorm zijn om de eisen van het evangelie te leven ("omgegordt gewaad") en uit te stralen naar de andere zusters en broeders ("aangestoken lamp").

Van de Heer aan zijn dienaren

Het tweede deel van de gelijkenis (12:37-38) verwijst naar de beloning voor hen die "waakzaam" (12:37) en "voorbereid" (12:38) zijn. Hun beloning wordt beschreven met de hoogste kwalificatie die in het evangelie wordt gegeven: "Zalig!" Dit betekent dat in hun houding van wachten, van openstaan voor Gods toekomst, ieder mens zijn of haar ware geluk beleeft. En deze kwalificatie, die het heden veredelt, wordt gevolgd door een nog groter geschenk in de toekomst: Jezus zal voor hem een dienaar zijn, dat wil zeggen dat hij ons alle gaven van zijn dienst gedurende zijn hele bediening zal aanbieden.

De verwijzing naar de verschillende momenten van de nacht herinnert ons aan het belang van volharding. Het is gemakkelijk en gebruikelijk om moe te worden op deze reis, daarom: gezegend is degene "die zijn meester bij aankomst zo aantreft."

Woensdag 23 oktober 2024

29e Week door het Jaar - Jaar B

Ef. 3,2-12; Jes. 12:-6; Lc. 12,39-48

Deze laatste zin uit het evangelie van vandaag kan onze aandacht trekken: "Van ieder aan wie veel is gegeven, zal veel worden geëist, en wie veel is toevertrouwd, van hem zal des te meer worden gevraagd." Wat hebben we zonder dat we het van de Heer hebben ontvangen? We hebben niets. Alles komt van de Heer: onze ouders, ons leven, wat we tijdens ons leven hebben verworven, onderwijs, opleiding, materiële en geestelijke goederen en natuurlijk wat ieder van ons is geworden. De vraag is: wat hebben we gedaan met alles wat we hebben ontvangen?

Jezus vraagt ons om niet de dienaar na te volgen die zich niets aantrekt van de terugkeer van zijn Heer. Laten we nog eens luisteren: "Als de knecht bij zichzelf zegt: Mijn heer blijft nog wel een poosje weg, en begint hij de knechten en dienstmeisjes te slaan, en gaat hij zich ook te buiten aan spijs en drank, dan zal de heer van die knecht komen op een dag dat hij hem niet verwacht en op een uur dat hij niet kent; hij zal hem met het zwaard straffen en hem zo het lot doen ondergaan van de ontrouwen." Natuurlijk kunnen we nadenken over het einde van de wereld, maar het lijkt mij dat de Heer elke dag naar ons toekomt, dat Hij ons uitdaagt en ons vraagt of we nog steeds in dienst zijn. Staan we in dienst van God, de Kerk, onze zusters en broeders?

In de evangelieverhalen en toespraken vinden we geen uitnodiging om te werken of instructies met betrekking tot werk. Maar er wordt gezegd dat Jezus een "ambachtsman" was (Mt 6,3), de zoon van een timmerman (Mt 13,55). Zijn eerste discipelen waren vissers (Mt 1,16-20), één was een tollenaar (Mt 2,14). Er zal een overgang zijn van een beroep dat van de vader wordt geleerd en waarvan de functie is om het levensonderhoud van de familie te verzekeren, naar een ambt dat wordt opgewekt door een charismatische "roeping", gepromoot door God of door een van zijn woordvoerders, om een nieuwe activiteit te creëren voor het welzijn van de menigte, een beetje zoals Mozes, David en andere gidsen van Israël. Denken we maar aan Elisa en Amos, boeren of veehouders die profeten werden. De apostelen, bijvoorbeeld, veranderden hun beroepsleven door hun ontmoeting met Jezus, de Christus. Dit is geen soort promotie volgens menselijke parameters. Het is eerder een oproep om 'dienaren' van de Heer te worden voor een werk van geestelijke aard, dat vervolging (Mt 5,11-12), vernedering (Mt 23,11-12) en zelfs de gave van het leven (Mt 16,25; 23,34-35) met zich mee zal brengen.

In de gelijkenissen worden verschillende beroepen genoemd: de zaaier (Mt 13,3), de landarbeider (Mt 20,1), de parelhandelaar (Mt 13,45), de kruier (Mt 24,45), de manager (Lc 16,1), maar ook de huisvrouw die meel kneedt (Mt 13,33). Er is een aanmoediging om van ijver in het werk te houden, samen met aandacht en wijsheid, eigenschappen die de dienaar betrouwbaar maken (Mt 8,9; 24,45; 25,21). Ook wordt een gevoel van vertrouwen in een zekere uitkomst aangemoedigd, het resultaat van goed gedaan werk (Mt 7,24-25; 24,46; 25,29). Er is geen verdienste om God waardig te zijn, want iedereen zou zichzelf als een "nutteloze dienaar" moeten beschouwen, tevreden dat hij gewoon zijn plicht heeft gedaan (Lc 17,10).

Moeten we het hebben over de leer- en genezingsopdrachten die de leerlingen moeten uitvoeren in hun navolging van Jezus? (Mt 9,37-38; Joh 5,17; 9,4). Moeten we dit werk vergelijken met dat van de ploeger, de zaaier, de oogstmachine, de herder of de zondaar? Dit werk brengt vruchten voort, of er wordt loon verwacht, een beloning voor de bewezen dienst (Mt 10,10; 20,2; Lc 10,7). Maar dit is toch een metafoor? Toewijdingen van geestelijke aard worden gewaardeerd. De Meester richt het verlangen op blijvende hemelse beloningen die vervuld zijn van opperste gelukzaligheid. We moeten verder gaan dan Qohelets kritiek op de ijdelheid van menselijke activiteit. "Als iemand niet wil werken, zal hij ook niet eten" (2 Tess 3:10). Dit is het advies van de apostel Paulus. Wie steelt, steelt niet meer, maar neemt de moeite om eerlijk met zijn handen te werken, zodat hij iets heeft om met de behoeftigen te delen (Ef 4:28). We moeten niet alleen voor onszelf zorgen, maar ook delen met anderen, vooral met hen die het minder goed hebben. Op dit gebied stelt Paulus zichzelf voor als een voorbeeld dat navolging verdient. In feite imiteert het werk van Christus en de volgelingen dat van God zelf (Joh 4,34; 5,17; 17,4). Het wordt een inspirerend model voor elke sector en modaliteit van menselijk werk, door het principe van "dienstbaarheid" (Lc 22,26-27; Joh 13,13-17), van "belangeloosheid" (Mt 10,8; 2Kor 11,7), maar ook van het afzien van het vergaren van goederen (Mt 10,10) in te voeren. Vrijgevigheid is sterk gewenst, omdat het anderen laat profiteren van de vrucht van hun eigen arbeid (Mt 19,21). Is dit delen geen duidelijk teken van liefde?

Werk dat als "dienst" (diakonia) wordt aangenomen en door de Heer wordt opgedragen, draagt vrucht voor allen (1Kor 9,22). Daarom is het belangrijk om medewerkers te hebben, goede medewerkers in de kostbare taak van de verkondiging van het evangelie, die uiteindelijk "medewerkers van God" zijn (1Kor 3,9; Mc 16,20). Missiewerk kan vergeleken worden met landbouwwerk (1Kor 3,5-9) en/of bouwwerk (1Kor 3,10-14). Maar we moeten erkennen dat alleen God de plant doet groeien (1Kor 3,7). Christus alleen is het stevige fundament van het gebouw dat de Kerk is (1Kor 3,11).

Daarom is het belangrijk om de Heer te danken voor wat we doen: "Dank de Heer, verkondig zijn naam, verkondig onder de volken zijn grote daden! Zeg het nog eens: "Subliem is zijn naam! God kiest ons uit om mee te werken aan zijn zending, aan de *Missio Dei*, ook al zijn we kwetsbaar, zondig en klein. Luister naar Paulus: "Ik ben een dienaar van dit evangelie geworden door de gave van de genade die God mij heeft gegeven door de energie van zijn kracht. Aan mij, die werkelijk de minste van alle gelovigen ben, is genade gegeven om aan de volken de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen. Laten we danken en

moge de Heer ons blijven vullen met zijn gaven, met zijn Geest die ons tot buitengewone werkers en missionarissen zal maken in de voetsporen van Paulus, Petrus, Johannes Paulus II, Benedictus XVI, paus Franciscus en alle getuigen van Christus Jezus.

Donderdag 24 oktober 2024

29e Week door het Jaar - Jaar B

Optioneel gedenkdag: St.-Antonius Maria Claret

Ef 3,14-21; Ps 33; Lc 12,49-53

Paulus, de zending naar de niet-Joodse wereld, bad eindeloos vanuit zijn plaats van opsluiting voor de zending. Hij is er sterk van overtuigd, en terecht, dat gebed een conditio sine qua non is om de werken van de missies tot een goed einde te brengen. Daarom vragen de Pauselijke MissieWerken (PMW) / Missio altijd om, naast materiële giften, ook en altijd te bidden voor de missies.

Daarom moeten we leren van het voorbeeld van de heilige Antonius Maria Claret, 'geestelijke vader van Cuba'. Voordat hij aan zijn missiereis begon, maakte hij drie afzonderlijke pelgrimstochten naar Onze Lieve Vrouw van de Pilaar, beschermvrouwe van Spanje; naar de Maagd van Montserrat, beschermvrouwe van Catalonië en Onze Lieve Vrouw van Fussimanya in de buurt van zijn dorp. Zo bereidde hij zich voor om 'de aarde in vuur en vlam te zetten' met de liefde van God.

Laten we daarom in zijn voetsporen de missies, op voorspraak van Maria onze Moeder, aan de Heer blijven toevertrouwen. Amen.

Vrijdag 25 oktober 2024

29e Week door het Jaar - Jaar B

Ef 4,1-6; Ps 24; Lc 12,54-59

Zending gaat tot in het oneindige door. In feite staat het niet-bestaan van de zending gelijk aan het niet-bestaan van de Kerk, aangezien de Kerk door haar wezen missionaris is (vgl. AG #2).

Deze bewering wordt duidelijk aangetoond door het getuigenis van de vroege apostelen. Zelfs vanuit de kerker van zijn gevangenis spoort Paulus de mensen van Efeze aan om toegewijd te blijven "aan de roep die zij hebben ontvangen". Deze toewijding is nodig omdat er zelfs vandaag nog mensen zijn die het aangezicht van de Heer willen zien.

Maar de noodzaak om de tekenen van de tijd te ontcijferen, zoals gewaarschuwd door de Heer in het evangelie, mag niet worden verwaarloosd. We bidden daarom dat de heilige Geest ons zal leiden op 'nieuwe wegen' in de verspreiding van het Goede Nieuws. Amen!

Zaterdag 26 oktober 2024

29e Week door het Jaar - Jaar B

Ef 4,7-16; Ps 122; Lc 13,1-9

Het beeld van de Kerk als een mozaïek of een orkest waarin iedereen een ander instrument bespeelt maar een harmonieuze melodie voortbrengt, is altijd fascinerend. Dit laat de verschillende benaderingen van de ene missie zien. Paulus benadrukte deze realiteit herhaaldelijk in zijn zendingswerk.

In de 1ste lezing van vandaag herinnert hij ons eraan dat sommigen apostelen zijn, anderen profeten, evangelisten, anderen herders en leraren, maar allen zijn geroepen om het Lichaam van Christus - de Kerk - op te bouwen.

Dit mozaïek (Kerk) bestaat uit zowel goeden als slechten; zondaars en rechtvaardigen. Het ondergaat echter voortdurende zuivering door berouw. God die zich openbaarde als 'barmhartig en genadig' (vgl. Ex 34,6) nodigt ons altijd uit, zoals de Heer in het evangelie zegt, tot bekering en zuivering of tot het afstemmen van het orkest om melodieuzere liederen voort te brengen. Zo gaat de Kerk van slecht naar goed, van goed naar beter en van beter naar het beste.

Moge Maria, Koningin van de Missies voor ons allen blijven bemiddelen, Amen!!!

Zondag 27 oktober 2024

30e Zondag door het Jaar - Jaar B

Jer 31,7-9; Ps 126; Heb 5,1-6; Mc 10,46-52

De schreeuw van de aarde, die dorst naar genezing, gerechtigheid, delen en vrede, wordt gehoord in de schreeuw van de blinde man uit het evangelie, die harder schreeuwt, twee keer harder. In deze missionaire maand bidden we voor de universele missie om Jezus aan de wereld te verkondigen, de bron van leven en verlossing voor de mensheid. Dan horen we, op uitnodiging van God, een andere roep van zijn leerlingen, missionarissen: "Schreeuw het uit van vreugde!" Ze roepen op tot vreugde en geloof: "Sta op met vertrouwen, hij roept jullie!" Het Woord van Jezus is overal ter wereld aan het werk, overal waar het verkondigd en verwelkomd wordt. Het kan de mensheid genezen en transformeren te midden van alle soorten tranen en lijden. Het verzamelt en vormt een volk van alle geredden!

Paus Franciscus herinnert ons aan de reden voor de vreugdevolle verkondiging die van missionaire leerlingen wordt gevraagd: En de reden? Goed nieuws, een verrassing, een mooie gebeurtenis? Veel meer, een Persoon: Jezus! Jezus is de vreugde. Hij is de mensgeworden God die naar ons toe kwam. De vraag, lieve zusters en broeders, is daarom niet óf we het verkondigen, maar hóe we het verkondigen, en dit "hóe" is vreugde. Of we verkondigen Jezus met vreugde, of we verkondigen Hem niet [...] Daarom is een ontevreden christen, een verdrietige christen, een ontevreden, of erger nog, een wrokkige of rancuneuze christen, niet geloofwaardig. Deze persoon zal over Jezus praten, maar niemand zal hem geloven! [...] Het is essentieel om onze emoties in het oog te houden. Evangelisatie werkt gratis, omdat het uit volheid komt, niet uit druk. En wanneer men evangeliseert - men zou dit proberen, maar het werkt niet - op basis van ideologieën, dan is dit niet evangeliseren, dit is niet het evangelie. Het evangelie is geen ideologie. Het evangelie is een verkondiging, een verkondiging van vreugde. Ideologieën zijn koud, allemaal. Het evangelie heeft de warmte van vreugde. Ideologieën weten niet hoe ze moeten glimlachen. Het evangelie is een glimlach; het laat je glimlachen omdat het de ziel raakt met het Goede Nieuws. (Catechese 26 De passie voor evangelisatie)

Laten we in de huidige context van secularisatie en in een wereld die zo gewond is door oorlogen en verdeeldheid, onverwijld gehoor geven aan de uitnodiging van de Vader die zijn Zoon stuurde om ons te redden: "Ga en nodig iedereen uit voor het trouwfeest!" (Mt 22,9) Wij zijn de getuigen die de Zoon hebben ontmoet die de dood heeft vernietigd en het leven heeft doen stralen. We worden gevoed aan het banket dat ons zijn aanwezigheid en zijn leven in overvloed aanbiedt. Aan het einde van elk banket worden we in Christus' naam uitgezonden: "Ga!". Met de vreugde deze aanwezigheid in ons te hebben, gaan we op weg om zijn herauten te zijn in deze wereld, die wacht op licht en hoop. Paus Franciscus vervolgt:

De vreugde van het hebben van de opgestane Jezus. Een ontmoeting met Jezus brengt altijd vreugde, en als dit niet met je gebeurt, is het geen echte ontmoeting met Jezus. [...] Ondergedompeld in de snelle en verwarde omgeving van vandaag, kunnen ook wij ons geloof beleven met een subtiel gevoel van verloochening, ervan overtuigd dat het evangelie niet langer gehoord wordt en het niet langer waard is om te verkondigen. We kunnen zelfs in de verleiding komen om "anderen" hun gang te laten gaan. In plaats daarvan is dit juist het moment om terug te keren naar het evangelie om te ontdekken dat Christus "altijd jong is en een voortdurende bron van nieuwheid" (Evangelii gaudium, 11).

Zo keer je, net als de Emmaüsgangers, terug naar het dagelijks leven met het enthousiasme van iemand die een schat heeft gevonden: ze waren blij, die twee, omdat ze Jezus hadden gevonden en Hij hun leven had veranderd. En je ontdekt dat er in de mensheid zusters en broeders in overvloed zijn die wachten op een woord van hoop. Zelfs vandaag wordt er naar het evangelie uitgekeken. Mensen van vandaag zijn zoals mensen van alle tijden: ze hebben het nodig. Zelfs de beschaving van geprogrammeerd ongeloof en geïnstitutionaliseerde secularisatie; ja, vooral de samenleving die de ruimtes van religieuze betekenis verlaten laat, heeft Jezus nodig. Dit is het juiste moment voor de verkondiging van Jezus. Daarom wil ik nogmaals tegen iedereen zeggen: "De vreugde van het evangelie vervult de harten en levens van iedereen die Jezus ontmoet. Wie zijn verlossingsaanbod aanneemt, wordt bevrijd van zonde, verdriet, innerlijke leegte en eenzaamheid. Met Christus wordt vreugde steeds opnieuw geboren" (ibid., 1). Laten we dit niet vergeten. (Catechese 26 De passie voor evangelisatie)

In het licht van de wonderen die God de Vader in ons leven heeft verricht, moge deze missiemaand, nu hij ten einde loopt, ons herinneren aan onze zending om Jezus te verkondigen en ervan te getuigen. Laten we vandaag ook de uitnodiging horen om vissers van mensen te zijn: laten we voelen dat we door Jezus persoonlijk geroepen zijn om zijn Woord te verkondigen, om daarvan te getuigen in het leven van alledag, om het te beleven in gerechtigheid en naastenliefde, geroepen om het "vlees te geven" door teder te zorgen voor hen die lijden. Dit is onze missie: zoekers worden van de verlorenen, onderdrukten en ontmoedigden, niet om hen zelf te brengen, maar de troost van het Woord, de ontwrichtende verkondiging van God die het leven verandert, om de vreugde te brengen van het weten dat Hij onze Vader is en zich richt tot ieder van ons, om de schoonheid te brengen van het zeggen: "Broeder, zuster, God is dicht bij je gekomen, luister en je zult in zijn Woord een verbazingwekkend geschenk vinden!" (Paus Franciscus, Homilie, Zondag van het Woord van God, 22 januari 2023).

In deze laatste dagen van de missiemaand, met het thema in gedachten: Nodig iedereen uit, is hier een duidelijke boodschap aan alle leerlingen-zendingen:

De missionaire leerlingen van Christus hebben altijd een hartelijke zorg gehad voor alle mensen, ongeacht hun sociale of zelfs morele status. De gelijkenis van het banket vertelt ons dat, op bevel van de koning, de dienaren "allen die zij vonden, zowel

goeden als slechten" verzamelden (Mt 22,10). Meer nog, "de armen, de kreupelen, de blinden en de lammen" (Lc 14,21), in één woord, de minste van onze zusters en broeders, zij die door de maatschappij gemarginaliseerd worden, zijn de speciale gasten van de koning. Het bruiloftsfeest van zijn Zoon dat God heeft voorbereid blijft altijd open voor iedereen, omdat zijn liefde voor ieder van ons immens en onvoorwaardelijk is. "Zo lief heeft God de wereld gehad dat hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft" (Joh 3,16). Iedereen, elke man en elke vrouw, wordt door God uitgenodigd om deel te hebben aan zijn genade, die transformeert en redt. Men hoeft alleen maar "ja" te zeggen tegen dit gratis goddelijk geschenk, het te aanvaarden en zich erdoor te laten veranderen, het aan te trekken als een "bruiloftskleed" (vgl. Mt 22,12).

Maandag 28 oktober 2024

Feest van de apostelen Simon en Judas

Ef 2,19-22; Ps 19; Lc 6,12-19

"Hun boodschap gaat uit over de hele aarde" vat de heldhaftige daden van de apostelen en vroege christenen in hun zendingsinspanningen samen. We vieren vandaag twee van deze grote mannen: de heilige Simon en de heilige Judas, die beiden hun leven gaven voor de verspreiding van het evangelie.

Aan deze grote zendingsonderneming vertelt de apostel van de heidenen, Sint-Paulus, ons dat "u niet langer vreemdelingen en ontheemden bent, maar medeburgers met de heiligen en leden van het huisgezin van God" (Ef 2,19). Het is een oproep tot 'gemeenschap, participatie en zending', zoals wordt onderstreept door de synodale reis die de Kerk nu doormaakt. Het is ook een reminiscentie aan het zendingsthema van gedoopt en gezonden, waarin alle gedoopten door de Heer individueel bij naam worden geroepen en gezonden om in Zijn wijngaard te werken. We kunnen daarom niet aan de kant blijven zitten of inactief zijn in deze grote onderneming.

Mogen we op voorspraak van de heiligen Simon en Judas voortdurend 'ja' zeggen tegen de roep van de Heer om het Goede Nieuws te verspreiden naar de uiteinden van de aarde, door onze woorden, maar vooral door onze werken. Amen!!!

Dinsdag 29 oktober 2024

30e Week door het Jaar - Jaar B

Ef 5,21-33; Ps 128; Lc 13,18-21

De gelijkenis van het mosterdzaadje en gist zijn twee gelijkenissen die laten zien hoe de missie (het Koninkrijk) langzaam maar zeker vordert onder de voorzienigheid van God. Het herhaalt de beroemde uitspraak van de heilige Moeder Teresa van Calcutta: 'kleine dingen doen met grote liefde'.

Soms lijken onze evangelisatie-inspanningen minuscuul of onbeduidend, maar ze zijn het mosterdzaadje en de gist die nodig zijn om te ontkiemen en later vruchten te dragen. Onze gedachten en gebeden gaan uit naar alle grote zendelingen die, soms in zeer moeilijke en uitdagende situaties, hebben gewerkt om ervoor te zorgen dat het evangelie werd gehoord. Het is nu aan ons om hun inspanningen in stand te houden en erop voort te bouwen. We kunnen dit doen door als een van de middelen het paradigma te gebruiken dat Sint-Paulus ons vandaag geeft in de 1ste lezing: onszelf volgzaam en onderdanig maken aan de ingevingen van de heilige Geest, en de Kerk - het Lichaam van Christus - onvoorwaardelijk liefhebben. Moge de Heer ons nu en altijd helpen! Amen.

Woensdag 30 oktober 2024

30e Week door het Jaar - Jaar B

Ef 6,1-9; Ps 145; Lc 13,22-30

Het beeld van Jezus als rondreizende prediker die door steden en dorpen trekt, verbeeldt vanaf het begin de zendingsreis van de Kerk. De missie is nooit stilstaand, maar juist dynamisch.

De Heer maakt ook duidelijk dat de missie geen safari of toeristische reis is. Het brengt eerder uitdagingen en moeilijkheden met zich mee. Het is streven om door de smalle deur te gaan.

Aan het begin van zijn reis naar Jeruzalem vertelt de evangelist Lucas ons dat Jezus vastberaden op weg ging naar Jeruzalem (Lc 9,51). Zelfs toen Hem de doorgang door een Samaritaans dorp werd geweigerd, nam Hij een andere route en ging verder. Dit is een duidelijke aanwijzing dat er altijd uitdagingen zijn en zullen zijn in verband met de missie. De remedie is echter niet om op te geven, maar om de moed te vinden om nieuwe wegen te ontdekken om door te gaan. Moge de Heer alle zendingen standvastigheid en moed schenken. Amen!

Woensdag 31 oktober 2024

30e Week door het Jaar - Jaar B

Ef 6,10-20; Ps 144; Lc 13,31-35

In zijn slotboodschap herinnert Paulus de gelovigen van Efeze eraan om hun kracht te putten uit de Heer en uit Zijn kracht (vgl. Ef 6,10). Met andere woorden, de volgelingen moeten verankerd zijn in de Heer om in staat te zijn de obstakels te overwinnen die gepaard gaan met hun zendingsinspanningen. De woorden van de Heer zelf in het evangelie van Johannes komen in me op: "Ik ben de wijnstok, gij de ranken. Wie in Mij blijft, zoals Ik in hem, die draagt veel vrucht, want los van Mij kunt gij niets." (Joh 15,5). We overwinnen dus niet alleen de 'vossen' van vandaag, maar we brengen ook veel vrucht voort.

De missie behoort toe aan de Heer. Daarom is het nodig om kracht uit Hem te putten door de viering van Zijn Woord en de sacramenten, vooral de heilige Eucharistie. Te midden van uitdagingen moeten gebeden (eucharistievieringen) worden opgedragen voor de missie. Wij hebben de verantwoordelijkheid om missen aan te vragen voor hen die zich op het veld van de missie begeven. Moge de Heer alle missionarissen blijven leiden, zegenen en onder zijn bescherming houden. Amen!